

RAVEN KENNEDY

ZLATÁ

KLEEC

ZLATÁ

BARONET

Zlatá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Raven Kennedy

Zlatá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLATÁ
KLEC

ZLATÁ

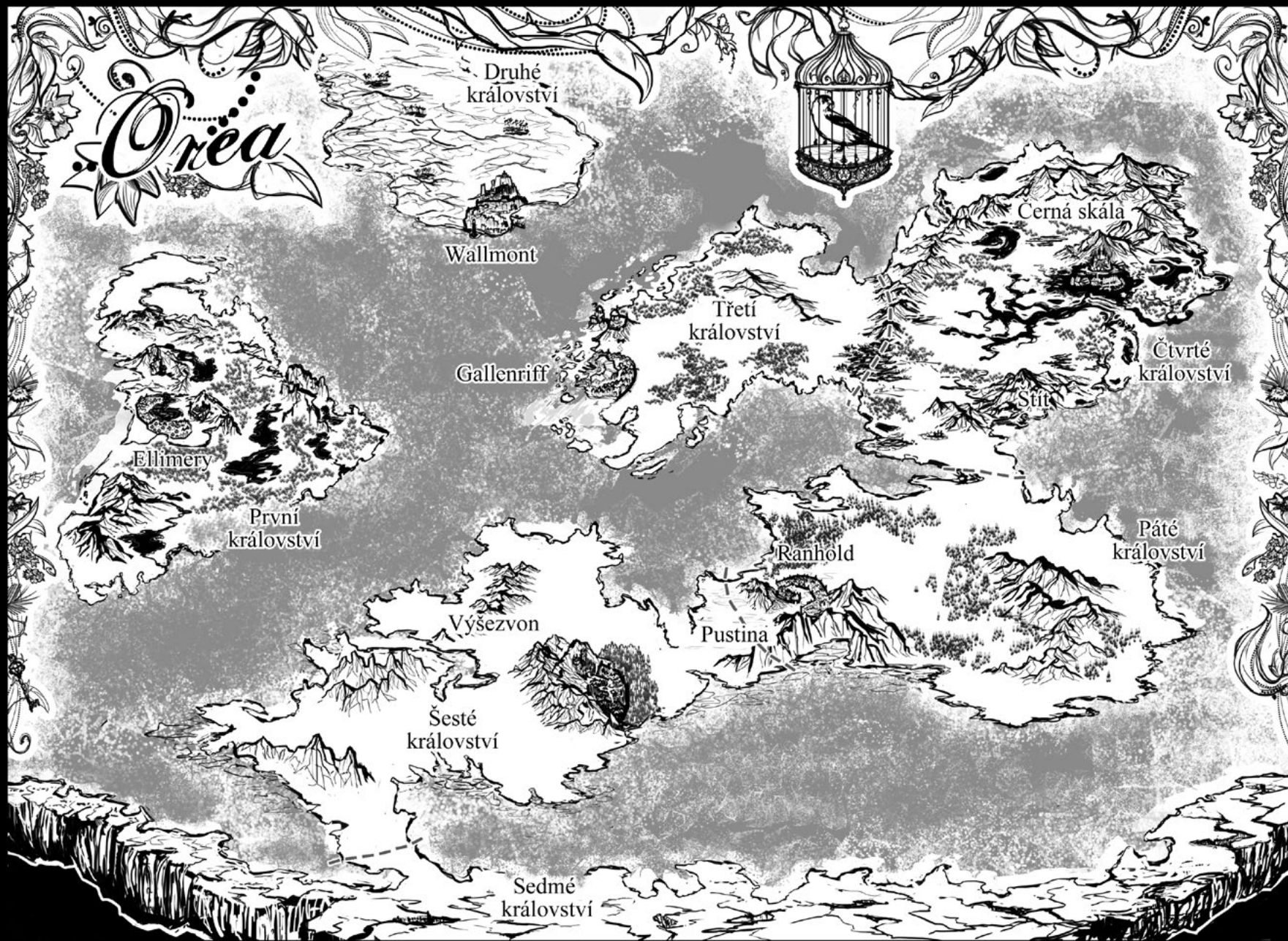
ZLATÁ
KLEC

ZLATÁ

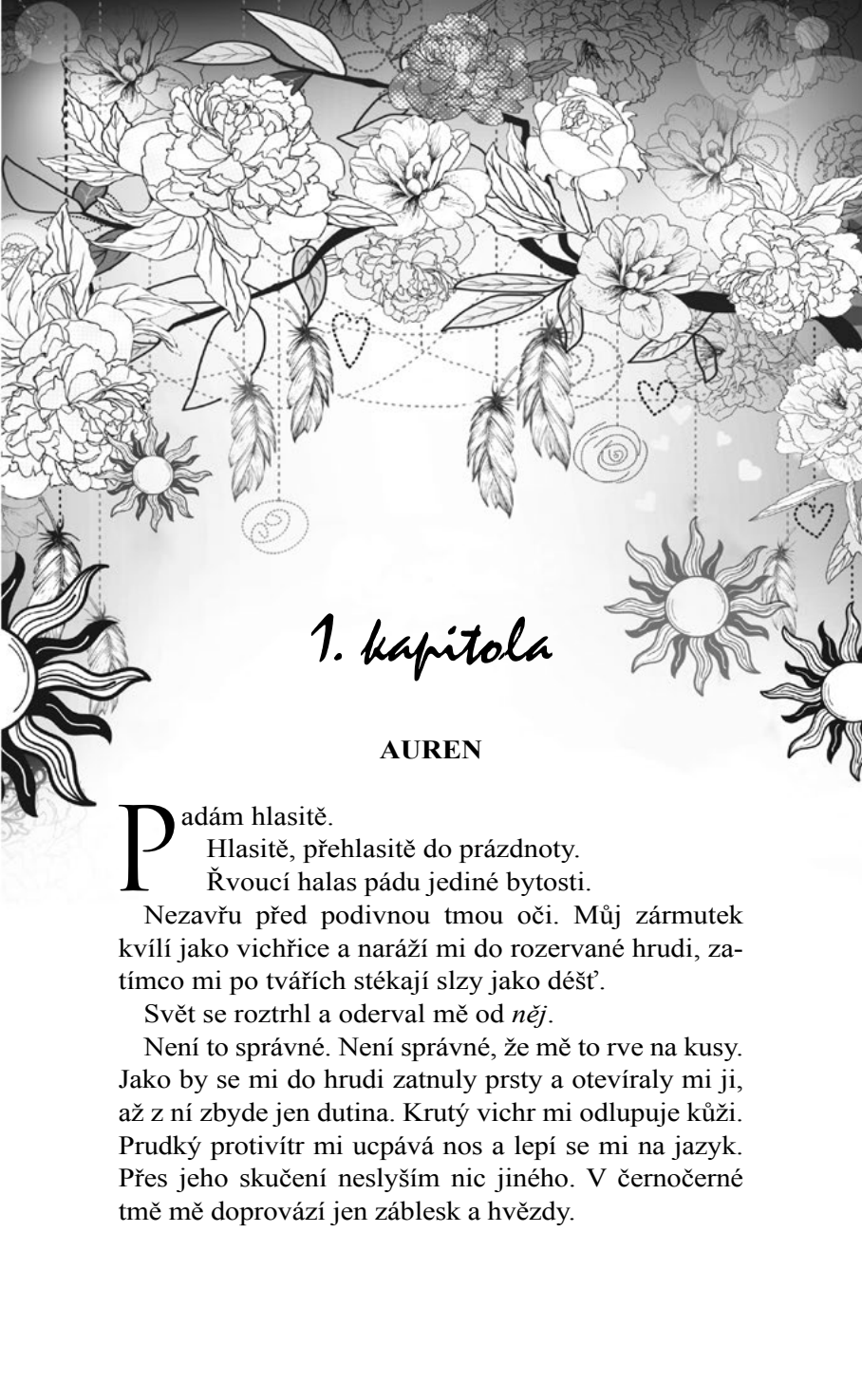
RAVEN KENNEDY

Pokud se někdy budete cítit pohlceni temnotou,
necht' se stanete svým vlastním světlem.

Oreá

1. kapitola

AUREN

Padám hlasitě.
Hlasitě, přehlasitě do prázdnoty.
Řvoucí halas pádu jediné bytosti.

Nezavřu před podivnou tmou oči. Můj zármutek kvílí jako vichřice a naráží mi do rozervané hrudi, zatímco mi po tvářích stékají slzy jako déšť.

Svět se roztrhl a oderval mě od *něj*.

Není to správné. Není správné, že mě to rve na kusy. Jako by se mi do hrudi zatnuly prsty a otevíraly mi ji, až z ní zbyde jen dutina. Krutý víchř mi odlupuje kůži. Prudký protivítr mi ucpává nos a lepí se mi na jazyk. Přes jeho skučení neslyším nic jiného. V černočerné tmě mě doprovází jen záblesk a hvězdy.

A v jejich světle vidím trhlinu.

Nad sebou vidím rozeklané okraje roztržené oblohy, v níž zeje díra jako otevřená rána plná orejské atmosféry. A skrz ni krvácí tekuté zlato, jež padá do nicoty v podobě lesklých rosolovitých kapek. Jenže trhlina se mi víc a víc vzdaluje a moje tělo se s nezastavitelnou silou vrhá stále hlouběji do neznáma posetého hvězdami.

Jsem sama. Sama v téhle temné, nekonečné prázdnotě. Sama bez Sladea.

Pořád padám. Stále dál a dál od trhliny. Dál od něj. A jako by to nebylo už tak dost děsivé, náhle ztratím všechny smysly.

Můj zrak. Sluch. Hmat. Chuť. Čich. Všechno je... pryč.

Ani křik, jenž se mi dere z hrdla, už nezní. A pokud ano, necítím ho. Neslyším, jak mi proniká do uší.

Bez svých smyslů nemám jak vnímat, co se mi děje, a zármutek a strach jen zesílí. Čas se napíná a praská.

Nevím, co se mi v téhle prázdnotě stane. Nevím, jestli je takovéhle zemřít. Ale jedno vím jistě.

Takové

to

je,

když

člověk

p

a

d

á

2. kapitola

SAIRA TURLEYOVÁ

Na začátku byl most.
Most do nikam, říkalo se.
Most, který vedl do neexistence. Most,
po němž lidé přešli a nikdy se nevrátili.

Na tom mostě spolu válčili chlad a barva. To první
vítězilo, to druhé bledlo.

A já... jsem tam šla.

Přešla jsem most, který nechtěl skončit. S husí ků-
ží na tenkých pažích jsem se trmácela šedou pustinou
a prodírala časem.

Byla jsem jen malá holka, ale šla jsem. Protože mé-
ho otce tam přiměli jít a nikdy se nevrátil.

Nikdo se nikdy nevrátil.

A tak jsem proklouzla na most odhodlaná ho najít. Říkala jsem si, že nesežžu. Že se neotočím a nevrátím.

A teď, kdy se o mně vypráví ten příběh, si lidé myslí, že jsem šla dál, protože jsem byla statečná. Ve skutečnosti jsem se jen bála spadnout.

A tak jsem šla dál.

Celé dny a roky. Skrze vzpomínky a okamžiky.

Brzy poté jsem zjistila, že to nebyla jen cesta. Byla to vše stravující prázdnota mé bezútěšnosti. Přesvědčila mě, že se nikdy nedostanu na opačnou stranu mostu, stejně jako se nikdy nedostanu na opačnou stranu zármutku vlastní duše. Kráčely ruku v ruce. Staly se jedním celkem – cesta přes most a cesta skrz mou sklíčenost. Protože než jsem se vydala na tu dlouhou, osamělou cestu, máma zemřela a otec byl pryč a já jsem zůstala na světě úplně sama.

Na té cestě jsem trpěla hladem, žízní a obrovskou únavou. Studený vzduch si se mnou pohrával a z mlhavé nicoty ke mně přinášel zvuky. Slyšela jsem hlas svého otce, který mě pobízel, ať jdu dál. A pláč své matky, která prosila, ať se vrátím.

Ta bezbarvá hliněná zem pod mýma nohama však zůstala pevná, a tak jsem na unavených nohách kráčela pořád dál a nechala se tou půdou celou věčnost vést. Protože jsem neměla k čemu se vrátit. Tím, že jsem pokračovala stále kupředu, jsem neměla co ztratit. A cesta dolů představovala příliš dlouhý pád.

A tak jsem šla dál.

Dokud jsem nebyla tak vyčerpaná, až jsem si myslela, že se snad konečně poddám únavě, lehnu si a zemřu. Že se mé opuštěné tělo a nešťastná duše vpije do nicotné cesty.

Avšak poté to... skončilo.

Je to zvláštní, ale šla jsem dál, protože jsem se dě-

silu, že přepadnu přes okraj. Ten nekonečný most však svůj konec měl. Hrubá zemina, jež mě provázela na každém kroku, tam najednou... nebyla.

A tak jsem po té dlouhé, předlouhé cestě stejně nakonec spadla.

Byl to však podivný pád. Nepadala jsem dolů, padala jsem skrz.

Moje poškrábané nohy plné puchýřů prorazily stín země a z hrdla se mi vydral výkřik. Řítila jsem se pořád níž a níž a níž skrz hlinu a skálu, přes bahno a štěrk. Kde se můj dech měnil v prach a písek neměl žádný význam.

Myslela jsem, že skrz tu zem budu padat celou věčnost, a pak jsem se z ní vynořila s hořkou pachutí v puse a propadla se mraky na ametystové obloze.

Zatímco půda byla nehmotná, obloha jako by byla tekutá. Její hutná tíže mě tlačila stále níž, zatímco naducané mraky mnou pohazovaly sem a tam. Zem byla nahoře a obloha dole. Přetočila jsem se tolikrát, až mi z oblečení zbyly cáry. Pruhy z mých šatů za mnou vlály jako potrhaná křídla. Bezmocně jsem máchala pažemi a snažila se létat, přestože jsem mohla jen padat.

Až jsem náhle padat přestala.

Jako by gravitace byla vítr a náhle jsem si připadala lehčí než stéblo trávy. Špičky mých prstů u nohou se lehoulince odrazily od země a teprve pak jsem na ni došlápla i patami. Roztrhané pásy látky, jež kdy si tvořily mé šaty, se kolem mě snesly jako křídla, která jsem si měla složit k tělu.

Sotva jsem stála na obou nohách, přes zem se převálila šoková vlna, jako když se zčeří hladina jezera, a z ní se z půdy vynořilo moře zářících modrých květin. Zem byla teď už pevná tak, jak by měla být,

ve vzduchu se vznášela vůně květin a obloha se mě už nesnažila strhnout jako prudký proud.

Byla jsem... tu.

Přešla jsem most do prázdnoty a dostala se na nové místo. Moc jsem toho nevěděla – nikdy předtím jsem neopustila své rodné město v Sedmém království – ale věděla jsem, že už nejsem v Oreji.

A nebyla jsem ani sama.

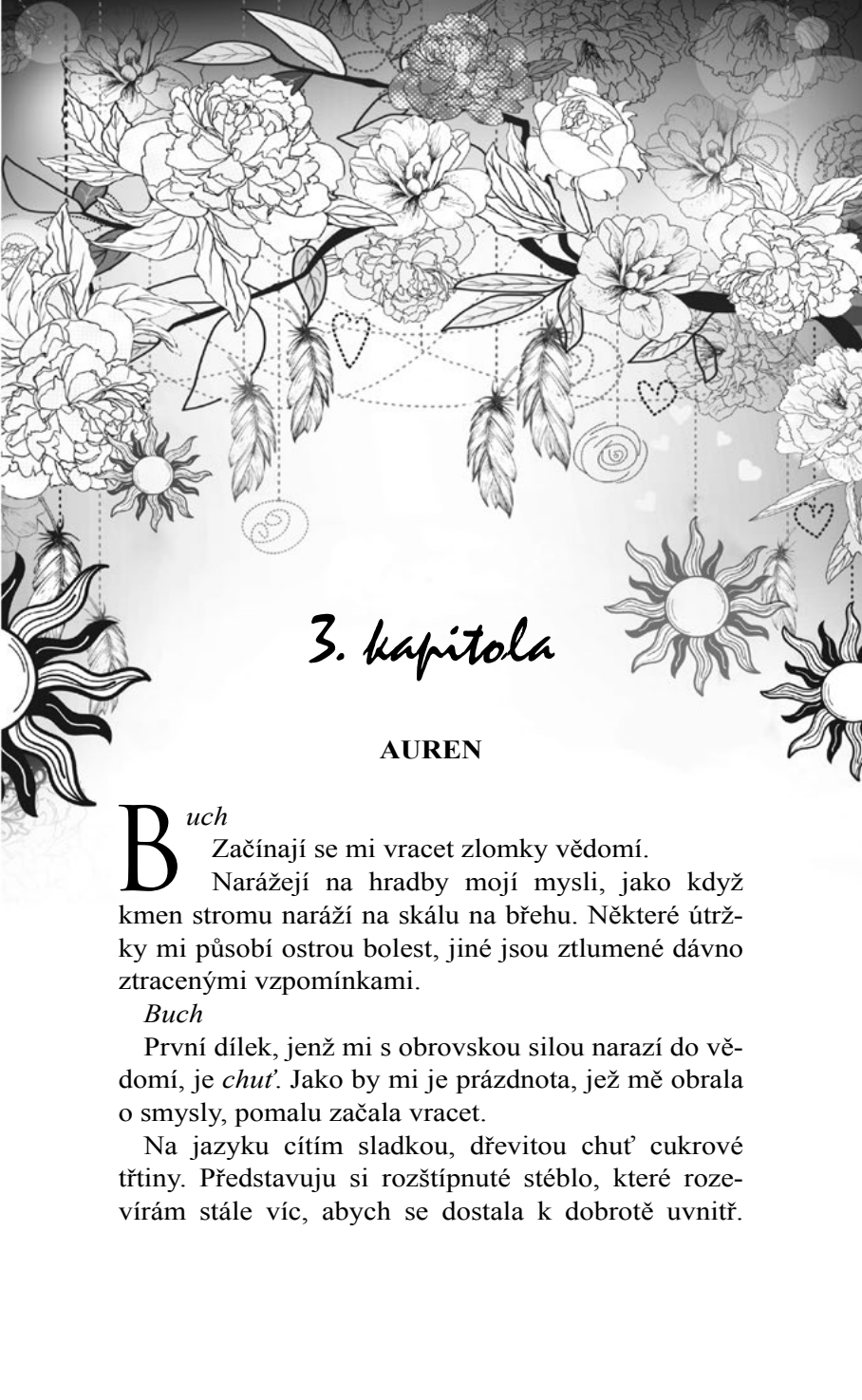
Obklopovali mě lidé. Zírali na mě vytřeštěnýma očima a vzhlíželi k mrakům, jimiž jsem právě propadla. Už tehdy jsem ve vzduchu vnímala magii, ačkoli jsem tehdy ještě netušila, co ten zvláštní pocit je. Nevěděla jsem, čím pro mě přihlížející budou. Neuvědomovala jsem si, co jejich špičaté uši znamenají.

Brzy jsem se to měla dozvědět.

Roky plynuly a tento magický svět se stal mým domovem. Nikdy jsem ovšem nezapomněla na nekonečnou cestu přes most. A na oplátku fae nikdy nezapomněli, že jsem propadla oblohou jako ptáče se zlomenými křídly, a tak mi tak začali přezdívat.

Takže ano, bála jsem se spadnout. Ale kdybych nespadla, nikdy bych nepřistála na zemi.

A jak krásné přistání to bylo.

3. kapitola

AUREN

B*uch*

Začínají se mi vracet zlomky vědomí.

Narážejí na hradby mojí mysli, jako když kmen stromu naráží na skálu na břehu. Některé útržky mi působí ostrou bolest, jiné jsou ztlumené dávno ztracenými vzpomínkami.

Buch

První dílek, jenž mi s obrovskou silou narazí do vědomí, je *chuť*. Jako by mi je prázdnota, jež mě obrala o smysly, pomalu začala vracet.

Na jazyku cítím sladkou, dřevitou chuť cukrové třtiny. Představuju si rozštípnuté stéblo, které rozevírám stále víc, abych se dostala k dobrotě uvnitř.

Vzpomínám si, jak jsem si ho jako malá holčička dala do pusy a vysála z něj cukr. Je to tak skutečné, že dokonce cítím i sluneční paprsky, jež zahřívají třtinu. Jako bych se ocitla zpátky v Annwynu a zas vnímala tu chuť. Když mi na jazyku vybuchne sladkost, seběhnou se mi všechny sliny.

Buch

Náhle mě obklopí vůně.

Květina. Ačkoli si nepamatuju její název – ani to, jak vypadá. Ale sotva se mi vrátí čich, vybavím si, jak jsem bořila nos do mámina kabátu. Vůně je hutná a silná, opojná a květinová. Nejradši bych se do ní zachumla-la a navěky ji nasávala do plic. Ale nejen kvůli vůni samotné – ale kvůli svojí mámě. Utěšuje mě vzpomínka na to, jak na ní ta vůně visela stejně jako já.

A s tou vůní mi začne fungovat nos a zatuchlý vzduch prázdnoty vystřídá vůně matčina parfému spolu s něčím mnohem hutnějším a bouřlivějším. Připomíná mi to netknutou jeskyni hluboko v zemi, již po desítky tisíc let nenarušilo světlo ani dech.

Buch

Buch

Vzápětí mi do pokožky narazí další smysl a oznámí tak svůj návrat. Projede mi končetinami a mé nervy opět začnou vnímat okolí.

Způsobí to dotek ruky v mé. Vzpomínka je tak skutečná, že zatnu prsty, přestože se mi vrátí pocit, že padám, a obrací se mi žaludek. Ovšem ta dlaň, mozolnatá, horká dlaň... Nevidím mu do obličeje, neslyším jeho hlas, ale poznávám dotek otcovy ruky. Silný a sebejistý. *Bezpečný*. Dokud jsem ho za ni držela, nemohlo se mě nic strašidelného ani bolestivého dotknout.

Buch

Buch

Vzápětí se mi vrátí sluch, jako když klíč zapadne do zámku mé mysli a odemkne ho.

„Auren!“

Slyším, jak malý chlapec volá moje jméno.

„A-Auren!“ Jeho hlas přetéká smíchem a samým vzrušením trochu koktá. Moje jméno tak zní jako bubliny a výmoly, každé písmeno nahoře či dole a ke konci se zvedá. To jediné slovo pronesené do ozvěny doprovází radost a čiré a nespoutané štěstí dětství.

Bolí mě z toho u srdce.

Když hlas odezní, opět slyším skučení větru a bouře zuřící v prázdnotě.

A pak se mi navrátí můj poslední smysl. Jako dar. Jako když odtáhnete od tmy balicí papír. Je to vzpomínka na jedno annwynské ráno, kdy žluté sluneční paprsky pohladily na horizontu svět jako v polibku.

Jako bych náhle otevřela oči do světla, přestože jsem je vůbec neměla zavřené.

Vrátí se mi zrak a vzhlednu k trhlině. Je teď vysoko, tak vysoko nade mnou. Vypadá jako kus černé látky, již projela dýka. Visí na nebi, nedosažitelná a tekuté zlato z ní stále vytéká jako lesklý vodopád a pokrývá hvězdy.

Temnotu kolem mě pročísne blesk. Rozzáří mi kůži a ve tmě za sebou nechá stopu. Na okamžik se zapomenou bát – tak moc je to nádherné. To světlo ve tmě.

A pak se roztřepené okraje trhliny začnou uzavírat.

A spolu s ní se mi stáhne i hrdlo.

Buch

Buch

Buch

To bije mé srdce.

Bezmocně přihlížím, jak se rána v nebi uzavírá. Jak se voskové prsty stahují, aby mě polapily ve svém

sevrění. Vrhnu se do úžiny mezi světy a její čelisti po mně chňapnou.

A cítím skutečný strach.

Smysly mi zaplaví všechny mé vzpomínky na dětství v Annwynu. Jímá mě hrůza, až se jí dusím. Pořád padám. A možná že zůstanu v tomhle místě plném rozeklaných vzpomínek navěky uvězněná a už nikdy nic jiného nepoznám. Možná si nic jiného nezasloužím.

Trhlina se uzavírá, což znamená, že mě skrz ni nebude moct Slade následovat. To vědomí do mě udeří jako pěst. Trhlina se uzavírá a já ztrácím svou moc a netuším, co mám dělat. Jsem sama a *padám* –

Nepadej. Vzlétni.

Sladeova slova prostoupí kaleidoskopem mých myšlenek. Jako výheň, jež rozpaluje kousky kovu a pojí je dohromady.

Dodává mi jistotu, přestože pod sebou nemám nic než vzduch.

Musíš jít do ní, lásko. Musíš. Nemůžu se k tobě dostat.

Dívám se, jak se poslední otevřená část trhliny uzavírá stále víc, stále rychleji. Roztřepené okraje prázdnoty se spojují jako inkoust, jenž prosakuje papírem, aby pohltil trhlinu, již vytvořil... *pro mě.*

Nechtěla jsem jít. Nechtěla jsem do ní vstoupit sama.

Podívej se na mě.

Upírám oči na uzavírající se šev, jako bych v něm mohla vidět jeho oči. Jako by se už přede mnou neuzavřel.

Najdu tě. Najdu! Najdu tě v tom životě.

Zaplaví mi smysly.

Vzpomínám na chuť jeho pokožky, když jsem mu olízla krk. Na jeho vůni, když jsem mu přitiskla tvář k hrudi. Na jeho objetí. Pevné. Jisté. Bezpečné. Na úder jeho srdce, jež bilo *pro mě.*

Na jeho hlas, když mě oslovil *Kanárku*.

Vzpomínám si, jak se ke mně snášel z oblohy jako zjevení. Divoký, rozzuřený válečník, který by nechal shnít celý svět, jenom aby mě zachránil. Vzpomínám, jak jeho zelené oči zčernaly. Jak je na mě upíral a sděloval mi jimi tisíc věcí najednou.

Najdu tě, Kanárku. Přísahám.

A teď leť.

Leť.

Ozve se tříštivý zvuk, jako když do sebe narazí vlny oceánu. A pak poslední přízračný šev trhlinu uzavře.

Zcela. Úplně.

Nezůstane v ní ani mezírka, jíž by mohlo kapat mé zlato. Není ani poznat, že tu někdy trhlina byla. Obklopi mě černočerná prázdnota jako dusivý plášť.

Cesta zpět se uzavřela. Orea, svět, který jsem se naučila znát, je pryč. Zbylo mi jen neznámo.

A... na mysli mám Annwyn a v uších Sladeův hlas. Uklidňuje mě. Připomíná mi.

Nepadej.

t

e

L

Dokážu to?

Na okamžik zavřu oči. Potlačím strach. Zaženu slabost. V duchu si přehrávám jeho silný, sebejistý hlas, aby mi dodal sílu. A tak když znovu otevřu oči, dokážu se přetočit a čelit svému pádu čelem.

A tak ze strachu povstane síla.

Všechno zlato, jež propadlo spolu se mnou trhlinou,

se začne spojovat. Jeho zářivé kapky mi obalují tělo, jako by odpovídaly na mé nevyřčené volání. I sama prázdnota se mění spolu s mým rozpoložením. Mezi zlatými úlomky probleskuje světlo. Hvězdy pulzují zlatým duněním v rytmu mého srdce.

Usměju se do třpytivé tmy. Protože jakmile se přiměju přestat se bát, uvědomím si, že mi to celé připadá... *správné*.

Když vzduch pročísne další výboj světla, upoutá moji pozornost. Všimnu si, že jedna hvězda je jasnější než ostatní. Cítím, jak mě k sobě přitahuje. Mžourám do její záře.

A pak už jsem tak blízko, že na ni dosáhnu.

Špičkami prstů se dotknu její oslepující záře a ta mě sežehne svým teplem. Sotva se hvězdy dotknu, praskne jako vejce a z její skořápky vybuchne světlo. Vylije se jako potopa. Zřítím se do ní a nechám se touto mihotavou řekou unášet.

Nebojím se.

Protože už nepadám. Plavím se vstříc neznámu, vznáším se, už nekřičím, nebojuju ani se nebojím.

Mihotavá řeka, jež mě nese, je stejná, jako když se lidé zamilují. Rychlá a strhující, neskrývaná a zářivá. Její proud mi přináší útěchu, hladí mě po kůži a rozechvívá mě.

Vznáším se v ní, jako bych se vznášela na hladině oceánu. Nevím, jak dlouho se po ní plavím, ale její proud celé věky pulzuje magií a hřeje mě zevnitř.

A pak se zřítím na zem.

Všechny předchozí jiskry se promění v zrníčka hlíny, v úrodnou půdu, jež mi zahltí nos a naplní ústa. Ocitnu se v pohyblivém písku, jenž místo aby mě stahoval dolů, vynáší mě vzhůru a pořád výš a výš, až –

Rozliju se po obloze.

Tma je pryč. Světlo hvězd též. Dokonce i zrníčka, jež mi dřou kůži, se rozplynou. Na jejich místo nastoupí světlo hebké jako podmáslí a měkoučké obláčky ozářené sluncem, jež je jiné než to v Oreji.

Vzduch je tu cizí i povědomý zároveň. Sotva se ho nadechnu, ucítím, jak ta divoká bestie v mém nitru, ta přízračná *fae*, otevře oči. Tato moje část se zhluboka nadechne a spokojeně zavrní.

Protože *tohle je ono*. Takové je *dýchat*.

S očima dokořán a ústy sevřenými, se silou oblohy v žilách roztáhnu paže a ta bestie ve mně udělá totéž.

V tu chvíli naplno vnímám svou *faeskost*. Jsem na ni naladěná jako nikdy předtím a z našeho pouta, z tohoto naplňujícího okamžiku, něco *povstane*.

Jako když se z kůže vynoří peří nebo ze stonku vyraší okvětní plátky. Jako když z holých dásní vyrostou zuby nebo na horizontu zazáří první sluneční paprsky.

Bolest, jež tento proces doprovází, je stravující, avšak osvobozující. Je to vír všech možných pocitů od ztráty po znovuzrození.

Propadám skrz měkké mraky jako ryba proplouvající vodou, až se náhle pode mnou vynoří zem.

Vítá mě.

Stulím se do jejího objetí a kolem mě se stulí něco jiného. Bolest je pryč a zůstane po ní jen ta zvláštní radost, jež vytryskla ze samotného nitra mé duše.

Těsně předtím, než přistanu, cítím, jak za mnou pluje ještě něco. Jako bych doopravdy přestala padat. Jako bych se skutečně naučila létat.

Ovine mi to tělo jako vlákna slunce.

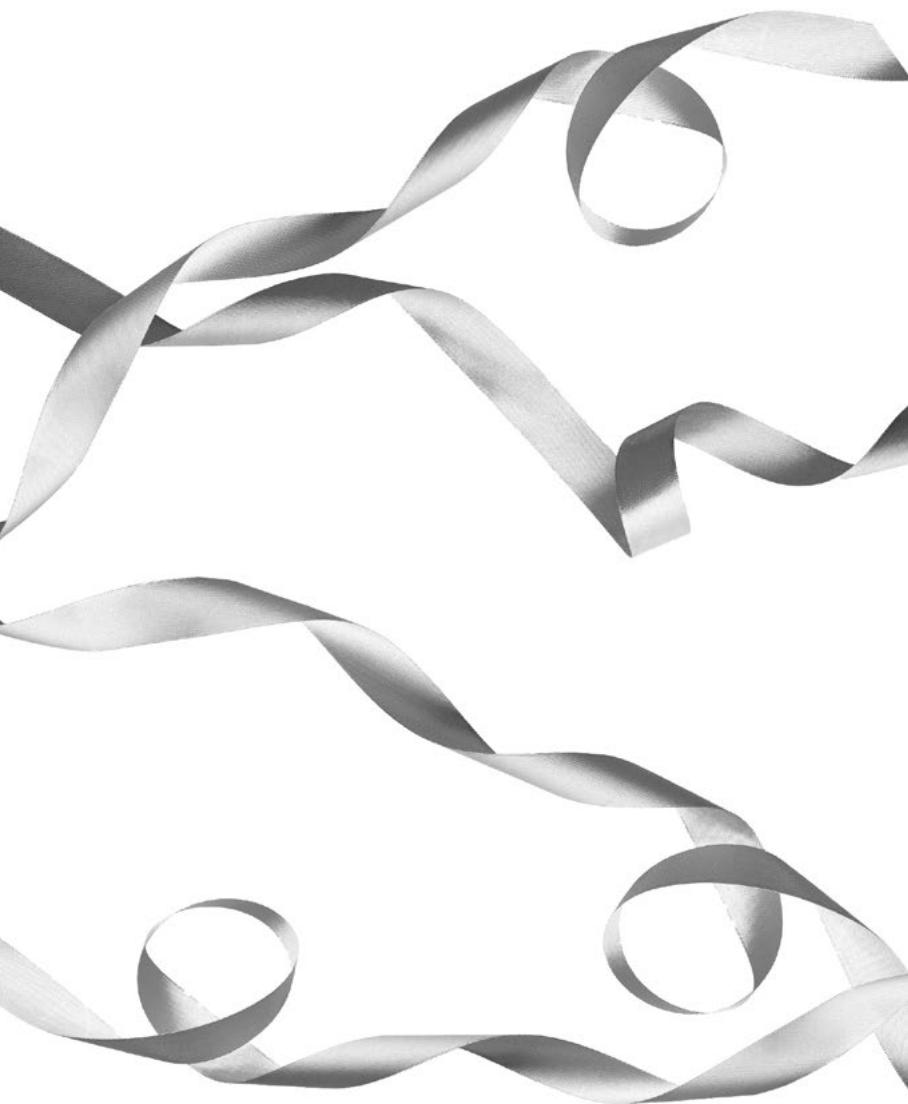
Jako ocelové pásy.

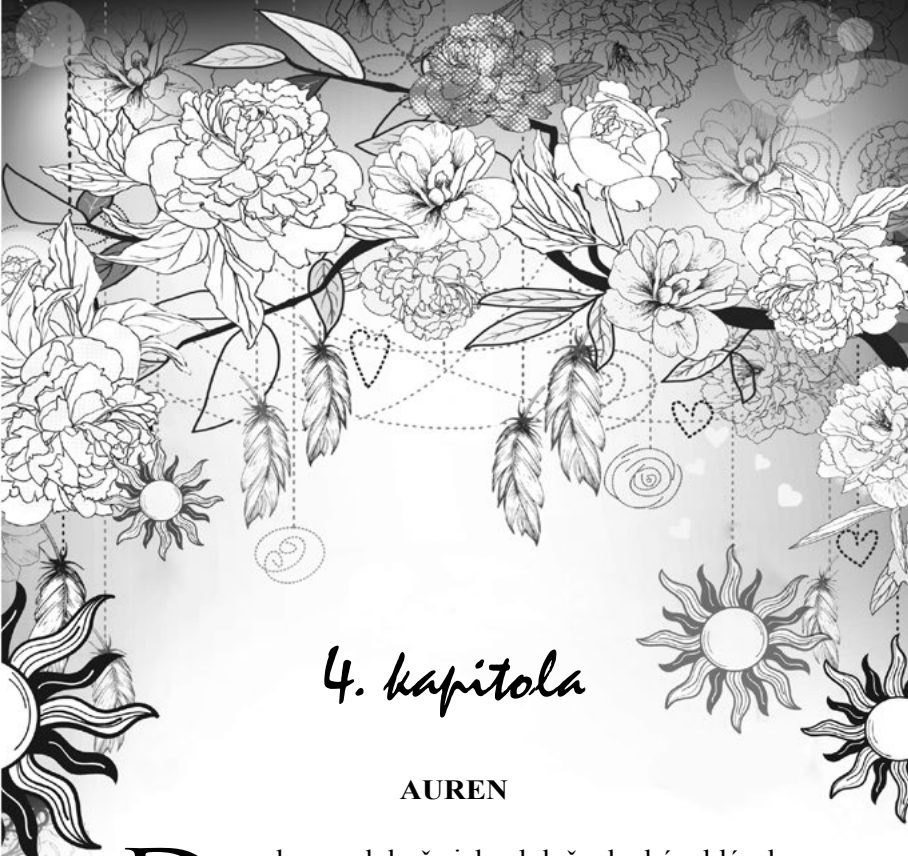
Jako paprsky tepla.

Jako proudy světla.

Jako...

stuhý.

4. kapitola

AUREN

Dopadnu podobně, jako když plochý oblázek poskakuje po hladině. Bez nárazu, bez bolesti. Jen kloužu, až se zastavím a ponořím se do příkrývky ze zářících modrých květin.

Když mé tělo znehybní, zůstanu ležet na zádech a vzhlížím k obloze poseté pampeliškovými mraky. V uších mi zvoní, jako bych se vynořila nad hladinu poté, co jsem příliš dlouhou dobu strávila v hlubinách oceánu.

Kde to jsem?

Cítím, jako by mi tělo hladil něžný příliv, ovšem místo vody mě obklopují heboučké květy. Když potočím hlavu, vidím, že můj zlatý dotek políbil nej-

blíží květiny a vytvořil tak kolem mě dokonalý zezlacený kruh, jenž se v denním světle leskne a noří se do hlíny.

Květiny se kolébají, mé srdce se vzdouvá a do vzduchu stoupá můj zrychlený dech. Posadím se. Paže mi pohladí zlaté květiny.

Není to však to jediné, co se mě dotýká.

V první chvíli si toho ani nevšimnu. Nespojím si vrstvy zlaté látky omotané kolem mých paží s realitou. A pak vánek jednu nadzvedne a moje mysl mi potvrdí, co vidí mé oči.

Zadrhne se mi dech.

Poskočí mi srdce.

Sedím tu mezi zářícími květinami, pod levandulovou oblohou a v duchu si říkám jen: *Zdá se mi to, nebo jsem mrtvá?*

Třesoucími se prsty nadzvednu stuhy vedle sebe a *cítím* je. Nejen na špičkách prstů, ale po celé jejich délce. Když pod několik z nich vklouznu rukou, vyhrknou mi slzy. Vychutnávám si jejich hebký dotek.

Dobrotivé bohyně...

Spočítám je, jako když matka počítá svému novorozeněti prstíky na rukách i nožičkách. Sevřu dva tucty zlatých pásů v pěsti, jako bych chytila za ruku blízkou přítelkyni. Jemně za ně zatahám a ten tah cítím po celé délce zad na obou stranách páteře. Jsou saténově měkké a prohráté sluncem.

Z úst mi unikne vzlyk a z očí slzy.

Mé stuhy jsou *skutečné*.

Neleží mi přesekané u nohou. Nikdo mi je nevytrval z kůže. Nikdo je ze mě nevytrhal jako peří z ptáka. Neleží na podlaze splihlé a nehybné.

Jsou zpátky.

Vrátí se mi vzpomínky na bolest a trauma toho, co

jsem cítila, když mi je brali, a zachvěju se. Jsou tu. Vrátily se mi jako dar od samotných bohů. Cítím jejich ztrátu, jejich nepřítomnost i jejich návrat zároveň.

„Vrátily se,“ zašeptám. Po tváři mi stékají slzy a dopadají na zlaté hedvábné pruhy. „Jsou zpátky.“

Já jsem zpátky.

Protože bez nich jsem to nebyla tak úplně já.

Připadá mi, že bych mohla plakat celou věčnost. Že bych si mohla úlevou vyplakat oči. Místo toho za stuhy opět zatáhnu. Jenom abych je cítila. Pořád tu jsou. Pořád jsou skutečné.

A na tvář se mi vkrade úsměv – skutečný úsměv, který mi jde od srdce, přestože mi po tvářích stále tečou slzy. Jsou *zpátky*.

Úsměv mi však zamrzne, když si uvědomím ještě něco.

Nehýbají se.

Napínám zádové svaly, snažím se stuhami pohnout, ale nic se neděje. Můj úsměv se změní v zamračení. Znovu za ně zatahám, jako bych je snad mohla probudit. Jako by stačilo jimi zatřást. Zatahám za každou a svaly podél páteře se mi napnou.

Nic nepomáhá.

Jsou tu, jsou skutečné, ale nechtějí se pohnout. Ani o kousek. Jsou jako vlasy na mé hlavě. Visí a nehýbají se. Nemůžu s nimi pohybovat. A už vůbec se nepohybují samy o své vůli.

Jsou... *nehybné*.

Poskočí mi srdce a roztřeseně vydechnu. Vyhrknou mi další slzy, nedovolím jim však skanout. Nedovolím se nechat strhnout panikou.

Stuhy se mi vrátily. To je hlavní a na to bych se teď měla soustředit. Nějakým zázrakem se mi vráti-

ly. Přestože s nimi nemůžu hýbat, jsem za ně vděčná, protože se mi vrátil chybějící kousek mě samé.

Možná že se po nějaké době začnou hýbat. Třeba jen potřebují čas.

Otřu si slzy, posbírám stuhy a shrnu si je na klín. Kochám se pohledem na ně. Jsou tak... *jasné*. Lesknou se jako nikdy předtím. Jsou stejně hebké jako dřív, jen mi připadají silnější. Jako by se pod jejich saténovým povrchem skrývalo mnohem pevnější jádro.

Dávalo by to smysl. Protože i já jsem silnější. Nejsem ta samá žena, kterou jsem bývala, když jsem o své stuhy přišla, proto je logické, že tyto stuhy nebudou stejné jako ty, jež mi odsekli.

Jednu si omotám kolem ruky a poté zvednu zrak. Obklopují mě vysoké květiny. Vstanu, abych si je lépe prohlédla. Sotva to však udělám, vykřiknu bolestí. Shlédnu na své popálené nohy. Mám co dělat, abych se na nich udržela.

Au.

Aspoň teď vím, že nejsem mrtvá. Jsem přesvědčená, že smrt veškerou bolest zahání. A já stále nesu následky událostí na tribunálu.

Tribunál.

Zaplaví mě vzpomínky a myšlenky a uvrhnou mé tělo do šoku. Drtí mě svou vahou a veškerou radost a údiv nahradí bolest a vyčerpání. Stále jsem unavená z toho, jak ze mě proti mé vůli vyčerpávali zlatou magii. Roztřeseně vydechnu a zakolébám se, protože se mi zamotá hlava.

Poté však uslyším šepot a lapání po dechu.

Překvapeně se otočím. Stuhly se mi omotají kolem pasu. Asi třicet stop ode mě postává skupina zhruba dvou tuctů lidí. Zírají na mě. Kolem nás, kam jen oko

dohlédne, se táhne pole plné květin, jež vydávají namodralé světlo. A právě v jejich záři na mě ti lidé zírají s údivem v očích.

S údivem... a *strachem*.

Otevřu ústa, ale místo abych něco řekla, mi ze rtů vyjde jen bolestný sten. Třesou se mi nohy. A třesou se i hlasy těch lidí.

„Je... *zlatá*.“

„Viděli jste oblohu? Viděli jste, jak z ní spadla?“

„Jako ptáče s polámanými křídly!“

„Podívejte na její záda!“

„Pojďte! Tady nemůžeme být!“

„Podívej se! Je *zlatá*! Jak to, že je *zlatá*? Leda že –“

Oči mi těkají jako kyvadlo a točí se mi hlava, takže se nedokážu soustředit. „Já...“

Slova mi odumřou na jazyku, vidím však, že ke mně jedna osoba vykročí. Zatímco se snažím udržet nohy pod sebou, žena překoná polovinu vzdálenosti, jež nás dělí, a zastaví se, až když se pokusím o krok ustoupit a málem se zhroutím agónií, která mi vystřelí do těla z popálených chodidel.

Má hebounké vlasy, jako by jí z hlavy rostla hedvábná pavučinová vlákna, jež si smotala do drdolu na temeni. Zastaví se přede mnou a vytřeští na mě staré šedé oči, jako by viděla ducha.

„*Lyäri Ulvêre*,“ zašeptá a dlaní si zakryje vrásčité rty, když si všimne stuh, jež se mi táhnou ze zad.

„Cože?“ Můj hlas zní jako z dálky. Sama se skoro neslyším.

Za ní šepot ostatních zesílí. Stále dokola opakují ta samá slova. Cítím, jak se nad malým shromážděním vznáší téměř hmatatelný údiv.

„Přišla jsi stejně jako ona – jako ptáče s polámanými křídly.“

O žádném ptáčeti nic nevím, ale rozhodně si právě teď připadám polámaná.

„Jsi Lyäri Ulvêre,“ zopakuje žena přidušeně.

Sama lapám po dechu, ve spáncích mi tepe bolest a mysl mám jako zamlženou závratí. „Nechápu...“

Po tváři jí steče slza, a přesto se jí na tenkých rtech usadí úsměv. „Znamená to, že je všechno v pořádku, lady Auren. Protože jsi *doma*.“

Šok, který mi její odpověď způsobí, představuje poslední stéblo, po němž se zhrouťm.

Kolena pode mnou poklesnou a dopadnu na zem.

Moje ústa nespolupracují. Moje mysl je příliš otřesená, než aby dokázala zpracovat, co se děje. Jsem vyčerpaná. Tak strašlivě vyčerpaná. Nejen ze své moci, ale ze *sebe*. Z toho, co se stalo během tribunálu, přes dlouhý, osamělý pád až po šok z jejích slov. Zmocní se mě obrovské vyčerpání. Před očima mi naskáčí skvrny.

Její hlas mi ale obepíná mysl jako provaz, jenž se mi stahuje kolem hrudi.

Protože řekla, že jsem doma.

Protože řekla moje *jméno*.

Její slova znějí hlasitě, přehlasitě do temnoty mého bezvědomí.

5. kapitola

SLADE

Padám mlčky.
Vichr bouřlivě šlehá, v uších mi burácí krev
a pod žebry mi řve zuřivost, ohlušující a neko-
nečná.

Já jsem však zticha.

Mlčím, zatímco svírám otěže své borkoletky. Mlčím, zatímco se mi pod kůží převalují kořeny mé hniloby a snaží se zběsile šířit mým tělem. Mlčím, přestože mi hluboko v hrudi něco bije agónií. Vědomím, že je něco špatně. Jako by mi něco vyrvalo z těla tepnu a jed se mi tak mohl volně šířit tělem. Protože mi vyrvali ji.

Mlčení je jediný způsob, jak v sobě tu zuřivost ovládnout.

Takže když se protrhnou mraky a pod sebou spatřím Třetí království, beze slova nás nasměruju k zemi.

Vítr s hvízdáním doprovází náš pád. Zvíře pode mnou vřeští a já mlčky a soustředěně sleduju, jak se před námi vynoří Gallenriff. Hrdě se tyčí nad skalnatým útesem sto stop nad mořskou hladinou. Za jeho zády se zvedá vysoká kamenná hradba, jež desítky let chrání hrad před útoky přílivu a zrádných vln.

Oceán je právě teď klidný, bárky se na něm kolébají a křišťálová, modrozelená voda se třpytí v kontrastu s písčité bílými zdmi hradu a korálovými útesy, jež ostře ční k nebi. Pobřeží u jeho paty se zvedá do sva-hu, jenž přechází v hlavní město. Táhne se do dále poseté bujnou zelení. Mezi hustými stromy stojí dvou až třípodlažní domy.

Na město je úchvatný pohled. Představuje ztělesnění bohatého, malebného království, které si žije v klidu a míru. To se teď chystám zničit.

Tichá zuřivost v mém nitru si mlčky dává na čas. V kapse mě tíží useknutá stuha, již vzali život.

Od tribunálu uplynuly dva týdny. Mnoho z těch dní jsem strávil na cestě do Studny smrti. Vesnice Šaškov, moje tajné útočiště v horách Pátého království, nyní postrádá veškerý život. Stala se zmrzlou kobkou. Trhlina v jeskyni beze stopy zmizela spolu se všemi ostatními.

Včetně mé matky.

Ryatt zpanikařil. Vyrázil do sněžné bouře, aby ji a ostatní vesničany našel. Oba jsme však věděli, že je jeho úsilí marné. Oba jsme hluboko uvnitř věděli, kam se propadli.

Do trhliny. Do Annwynu... Nebo do náruče smrti.

Každý den jsem se snažil otevřít další trhlinu.

A každý den jsem *selhal*.

Ryattovo zoufalství se téměř vyrovná mému. Po každém mém marném pokusu jsem v jeho tváři viděl paniku a zklamání, přestože mi nikdy neřekl ani slovo. Nebylo třeba, protože jeho emoce byly zrcadlem mých.

Bez ohledu na to, kolikrát jsem se pokusil protrhnout díru mezi světy a najít vesničany a svou matku a dostat se za Auren, *nedokázal jsem to*.

Moje hniloba se vrátila s plnou silou, avšak syrovou mocí, která je potřeba k protržení hranice mezi světy, ještě stále nevládnou.

Během tribunálu jsem do trhliny vlil všechno, co jen šlo. Bylo to poprvé, co jsem trhlinu otevřel sám, bez střetu otcovy a mé moci. A když se to stalo, když jsem všechnu moc vydal na to, abych protrhl šterbinu ve vzduchu a zachránil Auren, něco se zároveň stalo s trhlinou v Šaškově. Nejspíš implodovala a vtáhla do sebe všechno, co skrz ni prošlo. Jedna trhlina se otevřela a druhá zavřela.

A teď nedokážu otevřít další. Nedokážu najít svou matku ani se vydat za Auren.

A za všechno může královna Kaila.

Sevru otěže ještě pevněji.

Za všechno, co se stalo – že z Auren udělali padoucha a začali jí přezdívat *lady Podvodnice*, která krade magickou moc a svádí krále – může královna Kaila tím, že překroutila slova tak, aby odpovídala jejímu podání událostí. To ona upozornila ostatní panovníky. To ona uspořádala tribunál. To ona poslala svého bratra a vojáky, aby Auren unesli z mého hradu.

Kdyby nic z toho neudělala, Auren by byla pořád tady a v bezpečí. Místo toho se nachází v úplně jiném světě a *já za ní do prdele nemůžu!*

Každým dnem, každou minutou moje zuřivost sílí.

Mění se ve zlověstný přízrak, jenž otrávil už tak smrdutou hnilobu v mých žilách. Vše v jeho blízkosti utichlo a mé faeské instinkty zostřily do nebezpečné zbraně.

Kterou použiju.

Protože se pokusili potrestat Auren. Pokusili se ji *popravit*.

Královna Kaila šla proti mně – stejně jako všichni další panovníci. Je na čase jí i ostatním připomenout, že si se mnou a tím, co mi patří, není radno zahrávat.

Moje vypůjčená borkoletka klesne ještě víc. Pojmenoval jsem ji Erb, protože tohle mládě má na hrudi skvrnu, jež připomíná znak šlechtického rodu. Přestože je tento zvířecí druh od přírody agresivní a nedůvěřivý, mě si všichni jeho příslušníci vždy oblíbí – podobně jako poštovní jestřábi. Erba jsem našel v šaškovské stáji borkoletek, a přestože jsem na něm nikdy předtím neletěl, nemá se mnou nejmenší problém. Dokonce se naučil předvídat moje pohyby a rozpoznávat moje nálady. Právě teď má peří na hlavě hrozivě vztyčené a mhouří oči, zatímco se řítíme k městu.

Přední část hradu Třetího království vrhá stín na písčité nádvoří. Z obou stran obří brány lemované korály ční k nebi věže a schody vedoucí k této bráně se zvedají z měkkého písku, jako by se z něj jednoho dne náhle vynořily.

Bránu z obou stran zdobí vytesaný znak tohoto království – mořské vlny, mezi nimiž ční hřbetní ploutev dravého žraloka. Na vnějším schodišti se na znamení síly této země shromáždili vojáci. Na zádech mají připevněná oboustranná kopí. Nepochybně je upozornili svědci mého přiletu, kteří mě zahlédli, sotva jsem proletěl mraky na jejich nebi.

Když zvednu oči, na věžích na vnější ochranné hradbě napočítám dalších pět vojáků. Žádný neběží po schodech, aby se přidal k ostatním. Stříbrná zbroj se jim leskne, jejich hrudě zdobí znaky království, v rukách drží luky a jejich tuniky mají stejně jasnou modrou barvu jako moře. Přeslapují na místě či couvají k věžím, a prozrazují tak svou obezřetnost. Pozorují mě, avšak neběží ke schodům, jak by strážní *měli*, když se někdo blíží k hradu.

Zvlášť když se jedná o někoho jako já.

Koutkem oka zachytím pohyb před okny v přední zdi, odkud mě pozorují další vojáci. Průhledné sklo jen stěží halí jejich zachmuřené obličej.

Erb s řevem přistane za hradbou, až se od jeho pařátů zvednou oblaka písku. Seskočím z něj, vojáků, kteří tu stojí v pozoru, si nevšímám a jen se mračím na hradní bránu. Zvednu ruce k ústům a zařvu:

„KRÁLOVNO KAILO!“

Vůbec poprvé jsem tak prolomil mlčení. Vůbec poprvé jsem dal hlas té převalující se, zběsilé zuřivosti, kterou jsem v sobě po celý let z Šaškova potlačoval. Chci, aby za mnou Kaila přišla. Chci, aby vyšla ze svého krásného hradu a tváří v tvář se setkala s mou zuřivostí.

Odhodlaným krokem přejdu písčité nádvoří a vstoupím na první břidlicový schod, jenž vede k bráně. V tu chvíli uslyším typický zvuk, jenž prozrazuje, že lukostřelci ve věžích nade mnou právě nasadili šípy do luků, a další na hradbě za mými zády se k nim přidají. Je příjemné vědět, že i ve špinavém oblečení a bez koruny mě lidé poznávají.

„Stůj, králi Ravingere! Sděl, proč jsi přišel!“

Otočím se a zvednu pohled ke statečnému postaršímu vojákovi na pravé věži, jenž měl odvahu na mě zavolat. Za ním stojí další dva a míří na mě luky.

„Natahněte tětivy a já vás nechám shnít dřív, než stihnete vystřelit.“ Sice nekřičím, přesto z nervózních pohledů, jež si vymění, poznám, že mě slyšeli.

Dejte mi záminku.

Nikdo se ani nehne. Nikdo nevydá jediný zvuk. Naopak všichni do jednoho dokonale ztuhnou. Odvrátím se. Znovu zařvu.

„KRÁLOVNO KAILO!“

Můj hlas se odráží od hradeb a nese se otevřeným prostorem. Spaluje mě nenávist, násilí a pomstychtivost. Do písku pod mýma nohama začíná prosakovat hniloba. Z jejích silných, černých větví se do vzduchu zvedá kyselý zápach.

Napětí sílí, ničivé kořeny se plazí zemí a zlověstně se kroutí. Cítím napětí, jež sálá z vojáků, a úzkost, kterou prozrazují jejich napjaté postoje. Brána se však neotevře. Vojáci se ani nehnou.

Zavolám potřetí, mnohem hlasitěji, a Erb za mnou zařve jako burácení hromu.

Strážní za okny na mě zírají vytřeštěnýma očima a s rukama na jílcích mečů. Domnívají se snad, že jsou tam uvnitř v bezpečí? Myslí si ti ve věžích, že jim tak vysoko nade mnou nic nehrozí?

Mýlí se.

Klidně by se mohli nacházet za tou nejtlustší vrstvou oceli na dně svého drahocenného moře, a stejně bych jim dokázal strhat svaly z kostí a z jejich mrtvol odloupnout kůži.

Zrovna chci zavolat na Kailu počtvrté, když se mohutné dveře otevrou. Ze stínů vstupní haly se vynoří silueta a pak ze dveří vyjde zakulacený muž s brýlemi na špičce baňatého nosu. Na vestě se mu skví znak.

„Králi Ravingere.“ Hluboce se pokloní, ačkoli dojem

z jeho uctivého pozdravu poněkud kazí řada vojáků, kteří se s kopími v ruce vynoří za ním.

„Sonnile,“ odpovím chladně. Přes tvář se mu mihne překvapený výraz. Pokud se domnívá, že neznám jménem všechny rádce vladařů všech království, krutě se mýlí.

„Neočekávali jsme tě.“

Povytáhnou obočí. „Že ne?“

Do všech stran se z něj šíří váhání jako koberec, o nějž zakopne. Vidím na něm, jak rozpačitě se cítí, jak z něj teče nervózní pot, jenž se mu perlí v šedivějících vousech. Musím mu nechat, že má odvahu přede mě předstoupit, i když k tomu potřebuje mít v zádech tučt vojáků.

„Králi Ra—“

„Přived’ svou královnu, Sonnile.“

Zhoupne se mu hrdlo. „Obávám se, že to nemůžu udělat, Tvoje Veličenstvo.“

Nespokojeně mlasknu. „Špatná odpověď.“

Zpod podrážek mých bot se šíří ještě víc hniloby, připravené roznést jed. Vlní se jako píseční hadi připravení zaútočit, zanořit jedové zuby do půdy a vstříknout do ní svůj jed.

Sonnil sklopí zrak a při pohledu na svíjející se hnilobné kořeny zbledne. Kamenné schodiště začne jeden schod po druhém pukat a drolit se a písek za mnou hnědne. Když hniloba dosáhne až ke schodu pod jeho nohama, Sonnil překvapeně klopýtně a přidrušeně zachrčí. Strážní za ním o krok ustoupí a s neskrývaným strachem sledují, jak se hnilobní hadi plazí k jejich nohám.

„Králi Ravingere, nemůžeš... Bylo by to vyhlášení války!“ Sonnil zalapá po dechu a otočí se kolem dokola, zatímco hniloba začíná obklopovat celé schodiště.

„Válku vyhlásila *tvoje* královna. A teď ji přived' ven.“

Místo aby mě poslechl, udělá tu chybu, že pohne prstem. Je to signál a on se domnívá, že si ho nevšimnu. Prudce se zadívám doprava a zaposlouchám se do šumění šípů, které střelci vypustili z luků.

Čas se zpomalí.

Tětiny zapraskají a šípy s tichým hvízdnutím proletí vzduchem. Moje faeské instinkty se vzednou.

Ve zlomku vteřiny se otočím a první šíp vyrvu ze vzduchu jako peříčko unášené větrem. Dalším třem se vyhnu, dva prosviští kolem mě a zasáhnou jednoho z vojáků. Poslední se zarazí do šterbiny v hradní zdi.

Než se otočím zpátky k Sonnilovi, strážný se šípy v hrudi se zhroutí na zem. Shnilý schod se pod jeho vahou rozdrolí. Ostatní vojáci couvnou. Někteří spadnou, protože se pod jejich nohama rozpadly schody.

Syknou a zamávám šípem v ruce. „Tohle byl velice špatný nápad.“

Sonnil se zadívá za mé rameno a trhne sebou. Ne-spouštím z něj zrak, zatímco jeho pohled klesá stále níž a níž a níž.

Žuch.

Shnilá těla lukostřelců, kteří na mě vystřelili, nyní leží pod hradní zdí, na hnijící zemi.

Když ke mně královnin rádce stočí oči, ani nemrká a ruce se mu viditelně třesou. A pak ten idiot promluví. „Do útoku!“

Další špatný nápad.

Všichni vojáci za ním padnou k zemi dřív, než vůbec stihnou uchopit jílce svých zbraní. Hniloba jim ovine krky jako těsné obojky. Zmítají se na zemi a chytají se za rozpadající se hrdla. Ani je nenapadne sáhnout po kopích. Ti na věžích se zhroutí.

Sonnil se otočí. „Dost! Zastav to!“

„Přived'. Ji. Ven.“

Chudák začne koktat. „To nemůžu!“

Zvednu šíp v ruce a namířím ho na jeho krkavici. Zadívá se na něj a pak vykulenýma očima sleduje, jak dřevo pokrývá hniloba – hniloba, jež si jde pro *jeho* hrdlo. Přitisknu mu ostrou špičku hrotu ke kůži a dívám se, jak mu po ní stéká kapka krve.

Klopýtne, patou se zadrhne o prasklinu ve schodu a málem spadne na zadek. Zakopne o zmítající se vojáky za sebou a do vzduchu se vznese pach moči.

„*Prosím!*“

Právě když se chystám nakazit krev v jeho žilách, koutkem oka zachytím pohyb. Někdo vyběhne ven.

„Králi Ravingere, dost!“

Přimhouřím oči. Z brány hradu se vyřítí bratr královny Kaily.

Manu Ioana.

S dlouhými černými vlasy sčesanými dozadu a v sytě modré vestě a tmavých kalhotách vypadá upraveně jako vždy. Jako když přijel do mého hradu. Když mi vzal Auren a seděl v obecenstvu na tribunálu. Jako divák, jenž přijel kvůli pobavení přihlížet její popravě.

Čirou zuřivostí zkřívím rty, jako když papír chytne plamenem.

Otočím se k němu a na rádce v tu chvíli zapomenu. Manu překročí vojáky a vydá se ke mně.

„Ty.“

Zvedne ruce na svou obranu. „Vím, že se zlobíš –“

„*Zlobím?*“ Z hrdla se mi vydere chladný, krutý smích. „Nezlobím se. *Zuřím.*“ Udělám k němu krok. Schody začnou bublat hnilobou. „Vyřid' jí, aby teď hned vyšla ven, jinak nechám shnít celý tento hrad.“

V tmavých očích se mu zablýskne.

„To nemůžu,“ ucedí. „Není tu.“

Zarazím se. „Kde je?“

Neodpoví mi. Znechuceně zakroutím hlavou. „Je v Šestém, že?“

Domněnku mi potvrdí ostrým nádechem. Měl jsem tušit, že tam zamíří, aby mohla osobně šířit svou moc a vliv. Určitě ji napadlo, že se přijdu pomstít, a všechny tu nechala, aby mi čelili místo ní.

Zbabělá svině.

Nakloním hlavu a prohlédnu si ho. Neuniknou mi tmavé kruhy pod jeho očima. „Copak, Manu? Že by tě lhaní a unášení lidí obraly o spánek?“

Zhoupne se mu hrdlo a v tváři se mu mihnou výčitky svědomí, jež však ihned potlačí.

„Jen jsem poslechl rozkaz. Jsem své sestře oddaný. Stejně jako jsi ty oddaný svým blízkým. Konal jsem svou povinnost,“ vyštěkne.

Cítím, jak mi žíly v krku cukají, jako by se snažily prodrat mou kůží a zaútočit na něj.

„K čemu došlo na tribunálu –“

Ruka mi vyletí dřív, než stihne dokončit větu. Chytím ho za krk a jeho slova přidusím. Zezadu se ke mně připlížili další vojáci a ti v hradu otevřeli okna, aby na mě mohli namířit šípy.

Nevšímám si jich.

Soustředím se jen na Manua, držím ho za krk, cítím jeho puls, jenž mi bije do palce, když mu hrdlo sevřu ještě o trochu silněji.

„To, k čemu došlo na tribunálu, byla nejfatálnější chyba, jakou mohla tvoje sestra udělat.“

Dusí se, chraptí, rudne z nedostatku vzduchu a třeští oči. Bylo by pro mě snadné nechat mu shnít oči v hlavě a zplesnivět srdce v hrudi.

„Na tvém místě bych jim přikázal, ať se stáhnou.“

Manu zvedne ruku, aby vojáky zastavil. Musím mu nechat, že se mi ani nesnaží vzpírat. Nechá mě, ať mu zmáčknu průdušnici a zvednu ho za krk do vzduchu. To se ve mně probudila faeská síla stejně jako moje magie.

Nakloním se k němu. Cukne sebou, když ucedím skrz zaťaté zuby: „Tvoje sestra Auren týrala. Šířila o ní lži. Nařídila, abys ji *unesl*. A tys její rozkaz splnil.“

Strach v jeho očích mi ani zdaleka nestačí.

Vmžiku ze sebe vyšlu hnilobu, zem za mnou pukne a pohltí desítky shromážděných vojáků. Jejich překvapené výkřiky splývají s burácením otrávené půdy, jež se bortí do sebe a stahuje je do svých útrob jako tekutý písek. I lukostřelci v oknech se zhroutí. Hniloba se kolem nich ovíjí jako provazy, stahuje je k zemi, zabíjí jejich nervy a škrtí jejich končetiny.

Sonnil se marně snaží vyhrabat na nohy, schody se však pod ním bortí. Do vzduchu se vznese smrdutý zápach. Ještě před chvílí malebný hrad se pod silou mé moci mění ve zbořenou ruinu a korálovou střechu a dřevěné dveře pohlcuje plíseň. Šumění oceánu přehlušily přidušené výkřiky.

Škoda, že tu Kaila není, aby viděla, jak jí dávám takový hrad, jaký si zaslouží.

A celou dobu pevně držím Manua, aby to všechno viděl a slyšel. Aby *věděl*, že bych mohl jeho i všechny ostatní snadno zničit. Je na něm poznat, že si to moc dobře uvědomuje. Je to poznat z vyděšené rezignace v jeho očích.

Zmítá sebou a snaží se ze sebe vyrazit slova. „Tak... mě zabij, Ravingere. Můžeš... se pomstít.“

„Ne, lorde Manu!“ vykřikne Sonnil.

Zlověstně se uchechtnu, nakloním se k Manuovi a do ucha mu zašeptám: „Ach, Manu, já tě nezabiju.“

Odtáhnu se, právě když se mu přes obličej mihne záblesk zmateného strachu.

„Smrt mi nestačí. Chci, abyste ty a tvoje sestra *trpěli*,“ pronesu krutě. „Kaila nařídila únos ženy, která je pro mě ze všech lidí na tomto světě nejdůležitější. Proto udělám totéž. Mám štěstí, že ses mi přišel postavit, Manu, protože pro Kailu jsi ze všech nejdůležitější právě *ty*.“

Stihne jen vytřeštit oči a pak mu vženu do nervu v jeho krku příval hniloby. Okamžitě omdlí.

Přehodím si jeho ochablé tělo přes rameno, otočím se na patě a vydám se pryč po úzkém pruhu země, který jsem záměrně nechal netknutý. Mé kroky doprovází chroptění vojáků za mnou, zatímco mímám další, kteří se stále snaží vyhrabat z nakaženého písku.

Erb postává stranou shnilé země a tlamou chňape po vojácích, jako by si z nich chtěl ukousnout. Přiváží bezvládného Manua za sedlo, vyhoupnu se na hřbet borkoletky a vezmu do rukou otěže.

Mou zuřivost opět zahálí ticho. Rozhlédnu se po té spoušti. Dívám se, jak dveře hradu plesniví a panty rezivějí. Dívám se, jak skleněné tabule praskají a pískem se šíří hnilobná moc jako nakažená krev a jedem pokrývá zhroutená těla.

Nestačí mi to.

Nechám je tu všechny lapat po dechu, dusit se, zírat k obloze a drásat si krky, zatímco z nich moje magie vysává veškerý život. A pak si všimnu, že z hradu vyběhl Manuův manžel Keon. Zděšením vytřeští oči, když si uvědomí, koho jsem si připoutal k sedlu. Než však stihne udělat další krok kupředu, spadne na něj rozpadající se brána.

Škubnu otěžemi. Erb roztáhne křídla a vznese se do vzduchu. Nechám bortící se hrad a jedovatou půdu

nádvoří za sebou. Otočím se zády k desítkám mrtvol, které posely shnilý písek.

Představují můj vzkaz.

Lituju jen toho, že neuvidím, jak se bude královna Kaila tvářit, až se dozví, že jsem unesl jejího bratra, zabil její vojáky a nechal shnít její hrad.

Lidé by neměli brát má slova na lehkou váhu. Varoval jsem je, aby na mě nevyslali své šípy. Varoval jsem je, ať si nezahrávají se mnou ani s Auren.

Erb zařve a roztáhne křídla. Stoupáme stále výš a mraky proletíme stejně rychle, jako jsme jimi klesali. Ryatt bude teď na cestě do Čtvrtého království.

Ale já? Já se zatím na Černou skálu nevrátím.

Protože mi pod kůží stále pulzuje hniloba. V uších mi burácí ohlušující víchř a moje zuřivost řve.

Protože k ní nemůžu.

A tak se místo toho pomstím.

6. kapitola

KRÁLOVNA MALINA

Vyhlédnu zpoza mříží v okně a zadívám se na pěšinu mezi puklinami v zemi. Z nejvyšší věže hradu Cauval vidím, že se armáda táhne sněhem jako had. Vinoucí se ničitel za sebou zanechává vyšlapanou cestu na znamení svého nepřátelství.

Armáda fae.

Nemělo by to být možné. Fae byli pryč stovky let. Cesta, jež pojila naše světy, se uzavřela. Natrvalo. Všichni odešli. Nechtěli mít s Oreou nic společného, protože nechtěli mít nic společného s námi. Považovali se za nám nadřazené, protože do našeho světa přinesli magii. Bez nich jsme žádnou neměli. Rozbitím cesty mezi našimi světy to mělo skončit.

A skutečně to konec byl.

Doteď.

Zaletím očima doleva. Nachází se téměř mimo mé zorné pole, ale je tam. Vidím jeho ústí – Lemurijský most.

Odkud stále přicházejí další a další zástupy fae.

Ruce u boků sevru v pěsti, ostrá bolest mě však přinutí rozvinout prsty. Podívám se na ranky v dlaních. Místo aby byly zarudlé a podrážděné, je pokožka kolem ranek modrá a už teď ji začíná pokrývat tenká vrstva mrazu.

„Jsem královna Malina Colierová z královského rodu Colierů a dobrovolně se vzdávám své krve, abych obnovila, co bylo ztraceno, a získala, co je nové.“

V uších mi zní ozvěna mého vlastního hlasu a hrud' se mi napne. Snesou se na mě jednotlivé vrstvy té noci a stránku po stránce jasně vyjmenovávají, k čemu tam tehdy došlo, protože mi připadalo, jako bych se probudila z příjemného snu do reality, jež byla noční můrou.

Faeská dvojčata mi lhala. Obelstila mě. Manipulovala mnou a využila nějaký druh magie, aby mě přiměla vidět, co tu nebylo. A to až do chvíle, kdy jsem jim dala svou krev a ten rozbitý most se obnovil.

První faeští vojáci, kteří most přešli, mě na Pruinnův rozkaz odvedli rovnou do hradu a zamkli mě tu. Od té doby jsem jeho, Fassu ani Friana neviděla, a to už uplynuly celé dny. Možná týdny. Nevím. Tady tak blízko okraje světa asi plyne čas jinak.

Běsnila jsem, přecházela sem a tam a donekonečna jim spílala, ale nikdo mě neslyšel. Nikdo mě neviděl. Na ničem z toho nezáleželo.

Tak to bylo vždycky. Jakmile jsem mužům, kteří mě potřebovali, posloužila k jejich prospěchu, odsu-

nuli mě stranou, protože pro ně moje hodnota spočívala jen v jedné věci.

V mé krvi.

Ve střepu, jenž stále lne k rámu rozbitého okna, vidím svůj přízračný odraz. Bílé vlasy mám zacuchané a rozpuštěné. Visí mi zplihle na ramenou. Nemám tu žádné oleje ani mýdla, jimiž bych si je mohla umýt, a oblečení mám pomačkané a špinavé. Můj obličej vypadá propadle, z tváří mi vystupují lícni kosti a napínají mrtvolně bledou pokožku, jež kontrastuje s tmavými kruhy pod ledově modrýma očima.

Vypadám zničeně. Stejně jako tento hrad.

Jeho obnova byla iluze. Tato ložnice je netknutá, ale i tak postrádá pohodlí. Nejsou tu tapety ani barva na zdech, žádné koberce nebo lustr. Všechno vzal čas a chlad a zanechaly toto místo pusté.

Jako jsem já.

Postel, o níž jsem se domnívala, že je velkolepá a pohodlná, je ve skutečnosti polámaná, chybí jí dvě nohy a matraci, jež je samá skvrna, halí jen tenoučký přehoz. Není tu vana, jen plechový lator, v němž si můžu přeprat oblečení, a vzduch tu páchne prachem, jenž se tu hromadil desítky let.

Už se tu nevznáší vůně květin. Nezní tu lyrická hudba. Spíš mám pocit, že jsem byla celou dobu pod vlivem faeského kouzla, když jsem se domnívala, že je toto místo nádherné. Vsadím se, že se faeská dvojčata skvěle bavila na můj účet.

Znovu sevřu prsty v pěsti a okamžitě se z nich zvedne oblak chladu. Zalapám po dechu. Z mých rukou padají bílé sněhové vločky. Sníh padá z ran v mých dlaních jako hnis ze zanícené tkáně, kape a snáší se k zemi.

Magie.

Tahle studená, cizí magie se ve mně zrodila ve chvíli, kdy faeská dvojčata provedla svůj rituál.

„Můj bratr a já jsme obdařeni jedinečnou magií, má královno. Naše schopnosti fungují jen spolu ve dvojici. Já dokážu vytvořit něco nového.“

„A já dokážu obnovit něco starého.“

„Potřebujeme krev čistokrevného orejského panovníka, jenž ji dobrovolně nabídne k obnově tohoto orejského království.“

„Tím, že nám ji nabídneš, magie mého bratra předá magickou moc i tobě a dá ti přesně to, co k vládnutí potřebuješ.“

Lži a pravda vzájemně propletené.

Nevěřili v mé právo vládnout. Potřebovali jen mou krev, aby mohli obnovit most. A tu krev jsem jim dala. Dobrovolně.

Zdá se, že měl Friano pravdu. Moc jeho bratra mi skutečně na oplátku darovala magii. Led a sníh, jež ze mě neovladatelně prýští, nebo naopak nehnutě leží.

K ničemu.

Za mnou něco zachrastí. Trhnu sebou. Doted' jsem tu slyšela jen vlastní myšlenky a skučení větru v okně, proto je pro mě jakýkoli jiný zvuk šok.

Ohlédnu se přes rameno. Zničehonic se na rozbitém stolku objeví tác. Zjevuje se tu nepravidelně, ale vždy na něm najdu totéž. Skývu chleba. Misku dušeného masa. Hrnek čaje.

Věžeňská porce.

Odvrátím se. Nemám na jídlo chuť.

Zvednu ruce, sevřu mříže v okně a vyhlédnu ven. Mrazivý vítr, jenž dovnitř proudí, mi nevádí stejně jako chlad v místnosti. Doted' jsem ani nezapálila hromádku dřeva v krbu, protože to nepotřebuju. Nechci.

Sleduju, jak zasněženou krajinou prochází oddíly vojáků. Vím, že si ve zbytku hradu vybudovali základnu, ačkoli jsem z jeho bran viděla fae vycházet jen tu a tam. Spíš jsem jen slyšela, jak se jejich křik a hlasy odrážely od zdí, pokud je zrovna neodnesl vítr.

A přesto nepotřebuju odposlouchávat. Nepotřebuju vidět dlouhé zástupy vojáků, kteří přicházejí do Oreje, abych pochopila, co mají v plánu. Dvojčata mi to sama vyrazila. Fae se vrátili, aby převzali moc nad Oreou. A ten nekonečný zástup vojáků? Míří do Výšezvonu.

Do *mého* království.

Mříže pod mým sevřením zmrznou. Dívám se, jak se namodralý mráz šíří zrezlým kovem, a okamžitě ruce odtrhnu. Zadíívám se na své dlaně. Na rány v nich. Mráz ustoupí a namodralý nádech se stáhne do ran. Ihned mříže opět chytím. V duchu mráz pobízím, aby se vrátil. Neposlechne.

Stejně jako vždy, když se ho snažím ovládat.

Přichází bez varování, ale kdykoli se ho *pokusím* použít, ustoupí.

„Pěkný trik.“

Otočím se za tím hlasem a před sebou spatřím nájemného vraha. Stíny k němu lnou jako pára. Už jenom jeho přítomnost představuje hrozbu, protože ačkoli mě zatím nezabil, nesmím zapomínat, že je to jediný důvod, proč mě sem sledoval. Nedokážu zapomenout, že mi zabil strážce a Jeovi zabořil dýku do hrudi.

Jako vždy je oděný v černém plášti s kapucí staženou do tváře. Vidím z něj jen spodní polovinu obličeje. Jeho tmavě hnědá pokožka ustoupila bílému zbarvení kolem jeho úst. Rty má zkřivené v úšklebku, a ačkoli mu nevidím do očí, cítím, že je na mě upírá.

„Proto jsi to udělala?“ zeptá se. Opře se o zeď a složí si paže na hrudi.

Jeho samolibý úšklebek a uvelebený postoj mi lezou krkem. Nevím, jak jeho magie funguje, ale vypadá to, že je schopný se zhmotnit, kdekoli chce. Děsí mě, že se může jednoduše zjevit přímo v mém pokoji.

„Proč jsem co udělala?“

Kapuci má sice staženou nízko a jeho stíny ho noří do inkoustové černi, přesto si všimnu, že se mu v očích zablskl vztek.

„Nedělej ze sebe hloupou, královničko,“ ucedí hlubokým hlasem. Zní drsně, jako by ho dlouho nepoužíval. „Je známá věc, že se Malina Colierová narodila bez magické moci. Tak proto jsi zradila svůj svět? Protože ti faeští parchanti slíbili, že potom budeš moc předvádět kouzelnické triky?“

Zvedne se ve mně vztek a zostří mi jazyk, až vyštěknu: „Nezradila jsem svůj svět. Fae zradili *mě*! Za tohle můžou *oni*!“

Odtáhne se od zdi tak rychle, až sebou trhnu dřív, než si v tom stihnu zabránit. Nesmím ani na okamžik zapomenout, že je nájemný vrah.

„Za tohle můžeš *ty*,“ ucedí mi do tváře. Jeho stíny se zběsile převalují vztekem. Stoupají z něj jako kouř z ohně. Zosobňují smrt a zkázu. Ovšem takto zblízka aspoň vidím větší část jeho obličeje. Vidím tmavé oči, z nichž prýští nevraživost. „Kvůli vlastní sobeckosti. Kvůli svému přesvědčení, že máš být mnohem důležitější. Kvůli vlastnímu egu.“

„Jak se opova–“

Chytí mě za krk. Jsem z toho v takovém šoku, že mi slova okamžitě odumřou na jazyku. Ne protože by mi ho snad svíral tak silně, že bych nemohla dýchat – to nedělá. Ale protože je jeho dotek teplý. Horko, jež sálá z jeho doteku, mě téměř bolí. Díky tomu si uvědomím, jak studená je moje pokožka.

„Jak se opovažuješ *ty*? To kvůli tobě teď fae napadli Oreu. Koukej se už do prdele probrat a dělej něco!“

Zvednu ruku a odtrhnu jeho paži. Dovolí mi to. „Co mám podle tebe dělat?“

„Co kdybys pro začátek proklatě přijala zodpovědnost?“ zavrčí.

„Už jsem ti řekla, že za tohle všechno nesou vinu oni. Zmanipulovali mě.“

„A tys jim velice rychle uvěřila, že? Našeptávali ti, co všechno si *zasloužíš*. Ani jedinkrát jsi o jejich slovech nepochybovala, protože si myslíš totéž. Jsi přesvědčená, že je svět tvým dlužníkem, protože jsi pyšná a namyšlená čubka.“

Zatnu zuby. Mezi stoličkami křupnou krystalky ledu.

„*Neříkej* mi, že jsem čubka.“

„Tak se tak nechovej,“ odsekne.

„Za tohle všechno můžou fae.“

„A jsme zpátky na začátku,“ ucedí. V očích se mu zračí nenávisť. „Vždycky za všechno může někdo jiný. Někdo jiný působí problémy. Přitom ve skutečnosti jsi dovolila vše, co se ti kdy stalo.“

Páteř mi ztuhne. „Nevíš nic.“

„A zdá se, že ty zas nic necítíš. Jako by ti bylo jedno, že ti vojáci právě teď pochodují do Šestého království.“

„Samozřejmě že mi to není jedno,“ vyštěknu.

Znechuceně si mě prohlédne. Jako bych ho odpuzovala. „Nevypadá to tak, Chladná královno. Možná skutečně nemáš srdce, jak o tobě lidé tvrdí.“

Do hrudi se mi jako rampouchy zabodne zuřivost. „*Vypadni*.“

„Ne. To se mi nechce,“ odpoví a přistoupí ke mně ještě blíž, až se přitiskne hrudí k mé. Ztuhnu. Horko, jež z něj sálá, mě překvapí natolik, že se ostře nadechnu. Vsakuje se mi do žeber, chce zajiskřit jako kře-

sadlo o kámen. „Chce se mi tu zůstat a bodnout tě do hrudi, ať zjistím, jestli se moje dýka zaboří do kusu ledu místo do svalů a kostí.“

„Pochodují na mé království!“ zařvu mu do obličeje. Můj pištivý hlas se zakousne do vzduchu. „Nepředpokládej, že víš, co cítím.“

„Dobře,“ odpoví a skloní svůj ve stínech zahalený obličej, abych mu viděla do očí, jež se mu hrozivě lesknou. „Tak mi řekni, *co* cítíš, Chladná královno. Jaký máš pocit ze všeho, co se ti stalo. Jak tě tvé království odmítlo. Stejně jako tvůj manžel. Jak se tvůj lid vzbouřil proti tobě. Jak tě tvůj otec jen stěží toleroval, protože jsi neovládala žádnou magii.“ Nakloní se ke mně, aby poslední slova pronesl přímo do mého studeného ucha. „Jak jsem zabil tvého milence.“

V ústech mi vyschne.

Odtáhne se jen natolik, aby se na mě mohl podívat, a zatěká očima po mém obličejí. Roztřeseně se nadechnu. Atmosféra mezi námi zhoustne, je protkaná něčím jiným než napětím. Naše dechy se prolnou. Nadechujeme se zároveň a s každým nádechem se přetlačujeme a bojujeme o nadvládu. O prostor. Oba chceme, aby ten druhý ustoupil.

Nebo možná... oba chceme pokračovat v boji.

Cítit.

Přestože jsem mnoho dní cítila jen příjemný, uklidňující chlad, žár, jenž sálá z jeho těla, a dech, jenž mu uniká ze rtů, mi přinášejí lehounký náznak tepla. V tom teple taje otupělost, jež se mě zmocnila, a mně se to... nemůžu říct, že nelíbí.

Což mě rozzuří.

Vytrhnu se mu, ucouvnu a zaženu jeho teplo, až se přestaneme dotýkat. Jeho stíny se kolem něj převalují. Mlčky mě pozoruje.

„Dostaň mě ven,“ přikáží mu náhle.

Zabiják povytáhne černé obočí. „Co prosím?“

Ovládnou se a zaženu veškeré reakce, které jsem na něj měla. Předstírám, že k nim vůbec nedošlo. „Vím, že to tvoje stínová magie dovolí. Jinak by ses nedostal dovnitř. Tak mě dostaň ven.“

„Proč bych to dělal?“

„Protože na rozdíl od toho, čemu věříš, mi na osudu Výšezvonu záleží. Pochodují na mé království,“ podotknu a ukážu k oknu. „Potřebuju svůj lid varovat.“

„Chceš je varovat,“ zopakuje suše. „Království, které tě svrhlo, vyhnalo tě a odmítlo jako svou královnu. A *ty* je chceš *varovat*?“

Kolem žeber se mi ovíjí vztek a stahuje mě jako korzet. Cítím, jak mě jeho slova svazují, až stěží můžu dýchat. Protože ta bolestivá, hrozná slova, ta připomínka, že mě v tolika ohledech odmítli... příliš bolí. Příliš mě trýzní. Vyrvala mi z těla kusy masa a nechala mě vykrváčet.

„Tak pomůžeš mi dostat se pryč, nebo ne?“

Dlouho na mě hledí. Jediným zvukem, jenž tu zní, je skučení větru, který dovnitř proudí oknem. Čekám. Nedokážu se ani nadechnout, dokud neuslyším jeho odpověď. Vím, že je to šílenství. Je to nájemný vrah, kterého poslali, aby mě zabil, a přesto není na světě nikdo jiný, koho bych mohla požádat o pomoc, protože nikoho jiného *nemám*.

A nikdy jsem neměla.

Konečně mi odpoví. „Ne.“

Jeho odmítnutí je pro mě natolik nečekané, až na něj zůstanu zírat s pusou dokořán. „*Ne*?“

„Ne,“ zopakuje.

„Proč ne?“

„Protože ti nevěřím.“

Překvapeně se odtáhnu. „Ty mi nevěříš? Proč?“

Otočí se. Jeho stíny se za ním táhnou jako vlečka pláště a převalují se po podlaze. Muž odchází. Ode mě. Od mého požadavku.

„No promiň? Na něco jsem se tě zeptala!“ křičím za ním, abych ho přivábila zpět, přitom přemýšlím, proč to vůbec chci.

U dveří se zastaví a přes rameno se ke mně ohlédne. „A já jsem ti odpověděl, královničko. Přesvědč mě, že odtud chceš odejít ze správných důvodů. Pak si promluvíme.“

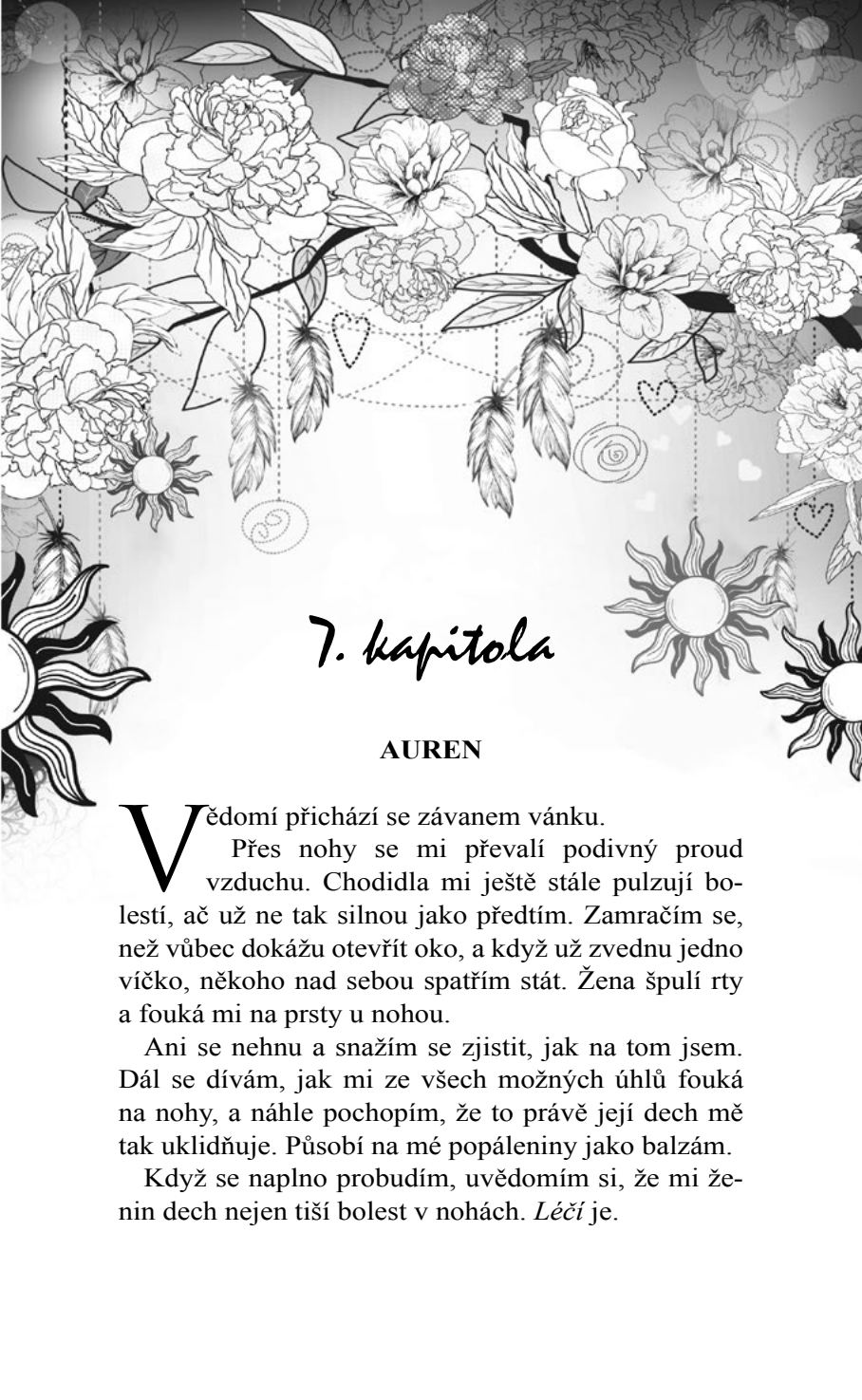
Zabiják k sobě povolá své stíny, až kolem něj víří jako dým nad plameny. Je jich čím dál tím víc, až se kolem něj rojí jako temnota a záblesky ohnutého světla. A pak už je pryč. Nějakým způsobem zmizel z místnosti a odnesl s sebou i své stíny.

Odnesl mou naději.

Jsem z toho zničená. Připadá mi, jako by se mi duše párala na cáry. Jako by mě do žeber škrábaly drápy a zabodávaly se mi do hrudi, protože obvinění, která po mně vyštěkl... byla pravdivá.

Jsem tu, ponechaná o samotě jen s tíží těchto skutečností. Ponechaná o samotě jen ve společnosti chladu. A přesto v hrudi cítím teplo. V místě, kde jsme se dotkli.

A mně se to... neprotiví.

7. kapitola

AUREN

Vědomí přichází se závanem vánku.

Přes nohy se mi převalí podivný proud vzduchu. Chodidla mi ještě stále pulzují bolestí, ač už ne tak silnou jako předtím. Zamračím se, než vůbec dokážu otevřít oko, a když už zvednu jedno víčko, někoho nad sebou spatřím stát. Žena špulí rty a fouká mi na prsty u nohou.

Ani se nehnu a snažím se zjistit, jak na tom jsem. Dál se dívám, jak mi ze všech možných úhlů fouká na nohy, a náhle pochopím, že to právě její dech mě tak uklidňuje. Působí na mé popáleniny jako balzám.

Když se naplno probudím, uvědomím si, že mi ženin dech nejen tiší bolest v nohách. *Léčí* je.

Prudce rozevřu obě oči a zvednu se na loktech. Můj náhlý pohyb ji vyleká, proto se odtáhne a ruce si složí na své žluté šaty.

„Ach, moc se omlouvám. Nechtěla jsem tě probudit,“ pronese uklidňujícím hlasem. „Jsem Estelia.“

Má tmavě hnědou pokožku a černé kudrny, jež jí sahají po ramena. Obě tváře jí zdobí sytě oranžové skvrny, ne však z tvářenky. Spíš jako by se tak na její pokožce projevilo červenání. Rozlije se jí až po okraje krásných klenutých obočí. Zdůrazňuje jantarovou barvu jejích očí. „Jsem však ráda, že jsi vzhůru. Nevadilo by ti, kdybych ti nohy ovanula ještě několika léčivými dechy? Už jsem skoro hotová.“

Rozhlédnu se po pokoji. Nevím, co na to říct nebo co mám dělat. Moje mlčení pochopí jako souhlas, opět se ke mně skloní a našpulí rty. Sotva na kůži ucítím její dech, musím potlačit zasténání, protože se mi okamžitě uleví.

Ještě několikrát mi na nohy zafouká a potom se narovná.

„Hotovo,“ pronese s vlídným úsměvem.

Střelím pohledem na své nohy. Moje spálená a zakrvácená chodidla teď vypadají, jako by se uzdravovala už přinejmenším týden. Posadím se a ohnu koleno, abych lépe viděla. Z otevřených ran na chodidlech mi už neteče zlatá krev. Klenbu už nemám posetou puchýři. Ani prsty mě nepálí, a přestože se pokožka na okrajích mých chodidel podle všeho odloupala, nová se už tvoří.

„Jak –“ Zlomí se mi hlas. „Jak jsi to dokázala?“

Estelia zvedne ruku, z límečku si stáhne mosaznou sponu a připne si jí uvolněný pramínek vlasů, aby jí nepadal do obličeje.

„Je to lepší?“ zeptá se.

„Mnohem.“ Bolest polevila, už mi v chodidlech jen lehce škube, jako když se člověk spálí na sluníčku. Dá se to snést, dokonce si jí dokážu i nevšímat na rozdíl od předchozí mučivé agónie.

„Dobře,“ odpoví, spokojeně přikývne a dá si ruce v bok. „Udělala jsem, co bylo v mých silách. Tvoje chodidla byla ve velice špatném stavu. Mělo by ti už být líp. Jsem teprve začínající léčitelka, takže se obávám, že je nedokážu uzdravit docela.“ Rukou si z čela setře kapku potu. „Na takové případy se mi nedostalo žádného formálního vzdělání – ne že bych o něj stála. Kdyby věděli, co dokážu, dotáhli by mě do hlavního města, takže *ne, díky*. Mám tu svůj vlastní život a rodinný podnik. Nechci mít s monarchií nic společného. To by nebylo k žití. Každopádně vážnější zranění vyléčit nedokážu, ale umím uzdravit menší bolístky. A věř mi, ve farmářském městečku se *vždycky* najde někdo, kdo potřebuje využít mých služeb.“

Zírám na ni, nevím, co říct, a tékám pohledem ze svých nohou na její tvář. Neunikne mi však, co řekla – *začínající léčitelka*.

Léčitelka. Ne ranhojička.

Střelím očima k jejím uším, jejichž špičky jí vyku-kují z vlasů. Ostré špičky.

Srdce mi v hrudi ztěžka udeří.

„Ach, to se na mě podívej. Jen tu tak plácám. Přinesu ti něco k jídlu a pití. Hlavně klid. Do zítřka bys neměla na ta chodidla došlapovat, ale přinesu ti mísu, aby ses mohla umýt.“ Na okamžik zaváhá a téměř nese-měle se na mě zadívá. „Jsem moc ráda, že jsi tu, lady Auren. Je pro mě ctí tě léčit.“

Než stihnu odpovědět, Estelia se otočí, přejde do zadní části místnosti a z podlahy zvedne výklopné

dveře. Sejde po schodech dolů a desku za sebou zas zaklopí, takže nyní splývá s dřevěnou podlahou.

Sotva jsem sama, rozhlédnu se. Vypadá to, že se nacházím v podkroví plném pavučin. Střecha je prudce zkosená, takže tam, kde ležím, mám strop téměř nad hlavou, ale uprostřed místnosti je dost vysoký na to, abych se mohla postavit, přestože je tu celkově málo prostoru.

Všimnu si krabic plných látek a zavařovacích sklenic se zásobami jídla, několika zamčených truhel a rozbité židle, které chybí jedna noha. Ležím na úzké posteli v rohu. Je však měkká a pohodlná. Za zády mám na půl tuctu různých polštářů, které obklopují květy pivoňek.

Napravo od sebe uvidím stoleček s lucernou a v protější zdi jediné kulaté okno, které osvětluje prostor. Právě teď však skrz něj prochází jen tenké pramínky světla, protože je zabeďněné. Pohled na prkna přitlučená ke zdi mě znejistí. Nelíbí se mi, že mi blokují výhled na oblohu. Příliš mi to připomíná Výšezvon. Tam jsem taky neviděla slunce.

Kde to jsem?

V tichu se mi vrátí vzpomínky na to, co se stalo, jako by se přede mnou vynořoval obraz. Jednotlivé tahy štětce vykreslují, k čemu došlo během tribunálu. Cá-kance barvy symbolizují mé zlato, které ze mě proti mé vůli vytékalo v nepřírozených potůčcích. Černá hniloba pohltila stovky lidí. Rudá krev zmáčela zem.

Slade...

Dveře na půdu se znovu zvednou a jejich třísknutí mě vytrhne ze zamyšlení. Do místnosti vejde žena s pavučinovými vlasy, kterou jsem už jednou viděla. Nese táč a v lehce vráscitém obličejí má vetkaný úsměv.

„Jsem ráda, že jsi vzhůru,“ poví mi, když ke mně dojde. Tác, na němž leží talíř se sýry a chlebem, odloží na noční stolek. „Estelia ti připravila něco k jídlu.“

Zvednu pohled z tácu na ni. Nechápu to.

„Nemáš na to chuť? Zjistím, jestli nemá něco jiného. Naneštěstí je už po večeři, takže spižírna pohostinství je prázdná, dokud nedoplní zásoby, ale můžu zajít do hostince kousek odtud, jestli nemají něco navíc. Ale budu muset být diskrétní.“

Netuším, proč by měla být diskrétní, ale zavrtím hlavou. „Chleba a sýr mi stačí. Opravdu. Jen... Nevím, kde jsem, kdo jsi ty ani...“

„Jsem Nenet,“ představí se a uhladí si kapsy šatů. Ve světle lucerny si všimnu, že lem šatů je plný hnědých skvrn a látka je samá šmouha od hlíny, jako by často klečela přímo na zemi. Bledou pokožku protkanou modrými žilami má posetou malými skvrnkami, a přesto z ní vyzařuje mladickost. „Omlouvám se, měla jsem se představit dřív.“

„A...“ Jazyk mám jako napuchlý. Zaletím očima k ostrým špičkám jejích uší, které vykukují z hedvábných pramenů jejích stříbrných vlasů. „Kde to jsem?“

„Jsi v Geiselu.“

„A to je...“

Po mé otázce nakloní hlavu, když však dál čekám na odpověď, přimhouří šedé oči a nakloní se ke mně. „Jsi v Annwynu.“

Annwyn.

Tušila jsem to, ale moje mysl potřebovala tu domněnku potvrdit. Moje uši potřebovaly tu odpověď slyšet. Kdybych se nad tím pořádně zamyslela, pravda by se mi vsákla do kůže hned, jak jsem dopadla na zem, obklopená svítícími květinami. Moje tělo poznalo, že jsem doma, sotva můj obličej zalily sluneční paprsky.

Náhle se mě zmocní údiv a smutek.

Nenet zjihne hlas. „Jsi v pořádku, lady Auren.“

Chloupky na zátylku se mi zježí. „Odkud víš, jak se jmenuju?“

„Ach, všichni v Geiselu budou znát tvé jméno.“ Zvedne ruku, jako by se chtěla dotknout mé paže, avšak když ztuhnu, zarazí se. „Ti, kteří tu žijí, si pamatují ztracenou zlatou dívku. Můžeš to být jen ty,“ vysvětlí a přeletí pohledem mou kůži, vlasy a oči.

Svraštím obočí.

„Hned jsem pochopila, co se stalo,“ prohlásí hrdě. „Zářila jsi jako rozbřesk. Prolétla jsi trhlinou, pak jsi padala z nebe a zřítíla ses na pole. Stejně jako kdysi dávno ona.“

Ztěžka polknu. „Jako kdo?“

„Přece Saira Turleyová.“

Z toho jména mě zamrazí po pažích a puls mi duní v uších.

Kdysi jsem mámu zas a znovu prosila, aby mi vyprávěla o Saiře Turleyové. Moc ráda jsem poslouchala příběh o orejské dívce, která přešla most do neznáma a propadla se do světa magie. Jak vyrostla v ženu a získala si srdce faeského prince. To ona sjednotila Annwyn a Oreu jako sesterské říše a z Lemurijského mostu vytvořila cestu, jež nás pojila. Byla to učiněná pohádka.

Nikdy jsem na příběh o ní nezapomněla, přestože mnoho jiných mých vzpomínek dávno vybledlo.

Odkašlu si. „Ale já jsem přece nepřišla do tohoto světa jako ona. Saira Turleyová překročila most a vstoupila do Annwynu. A já... jsem spadla z nebe.“

„Ne jen tak z ledajakého nebe. Ale z *tohoto* nebe. Tady v *Geiselu*,“ zdůrazní a vrásky u očí se jí prohloubí úsměvem. Ukáže ke stropu. „Propadla jsi me-

zi mraky a přistála na *to samé* pole jako ona. Tvá zlomená křídla se za tebou leskla jako sluneční paprsky.“

Obě sklopíme zrak ke stuhám omotaným kolem mého pasu. Ochranitelsky je obejmu, abych si připomněla, že tu pořád jsou. Dodávají mi v této neznámé zemi jistotu.

„Nejsou to křídla. Jsou to...“ Zakroutím hlavou. Je toho na mě moc. „Nechápu to.“

Přistoupí ke mně, ohne kolena, až jí v nich křupne, a klekne si vedle mého kavalce. Mozolnatými prsty mě něžně uchopí za zpocenou dlaň a překvapivě silně mi ji stiskne.

Mám co dělat, abych sebou necukla.

Pořád jsem si nezvykla – že se můžu lidí po libosti dotýkat. Vždycky jsem si na to musela dávat pozor. Vždycky jsem si musela zakrývat kůži a držet se dál. Kéž bych se jen mnohem dřív naučila, jak svou moc používat, aniž bych všechno během dne neovladatelně nezezlatila. Kéž bych se jen mnohem dřív dozvěděla, že nejsem v noci bezmocná a že můžu povolat jakékoli zlato, které se mi ocitne nablízku.

„Ty nevíš, kým pro nás jsi, že?“ Hlas jí zbarvuje znepokojení a v očích se jí objeví smutek. „My loajalisté ti přezdíváme *Lyäri Ulvêre* – zlatá zmizelá. Zlatá dívka, která se jedné noci ztratila.“

Z jejích slov mě zamrazí.

„Proč...?“ V tom jediném přiškrceném slově zní všechny mé otázky.

Proč mě všichni v Geiselu znají? Proč se o sobě vyjádřila jako o loajalistce? Proč se na mě dívá s téměř soucitným obdivem?

„Velice dlouho jsme se modlili k bohyním a ty nám konečně odpověděly,“ dodá a stiskne mi ruku. „Lidé už dávno tvrdili, že jsi mrtvá. Snažili se nás přimět,

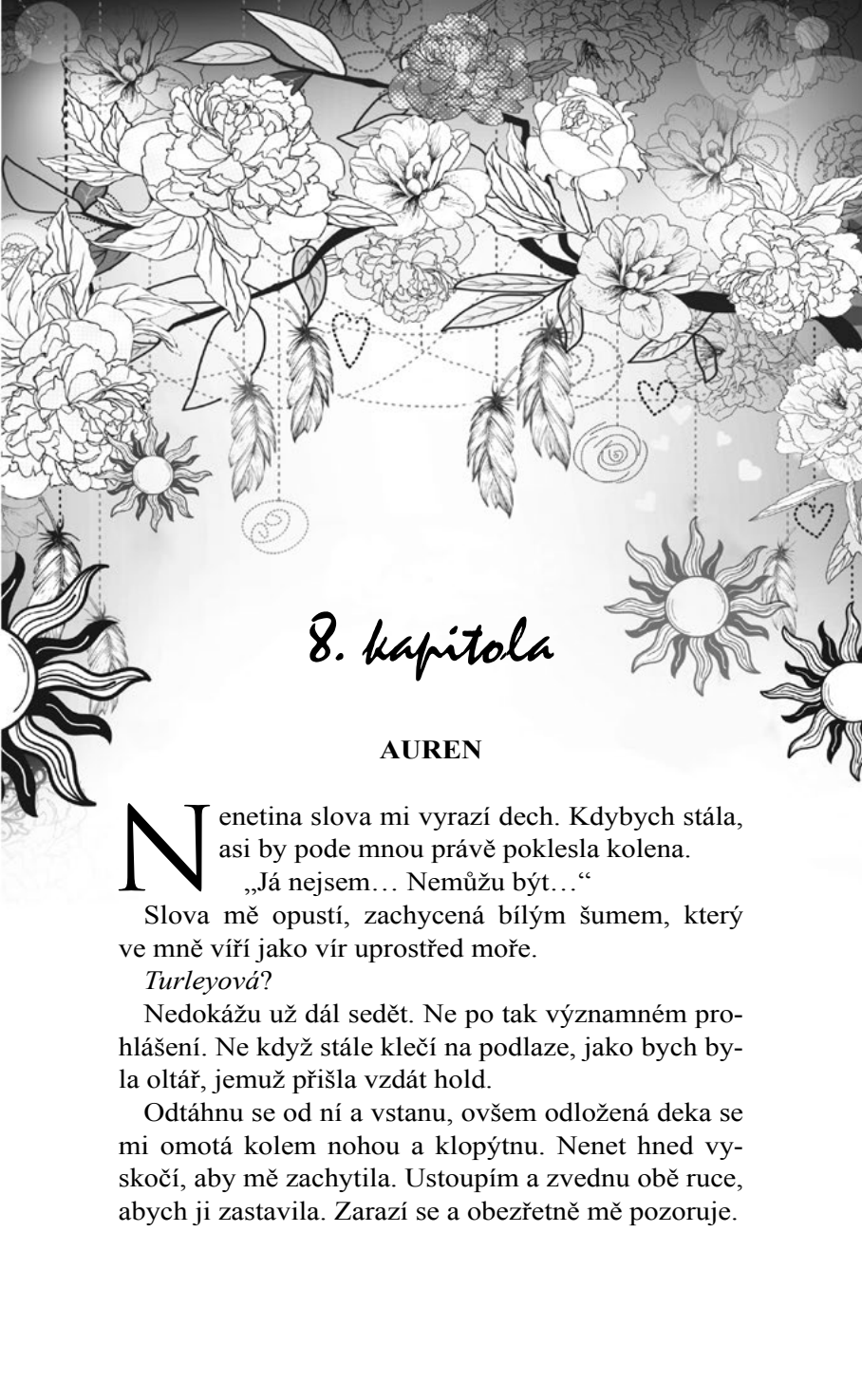
abychom na tebe zapomněli. Ale to se nestalo a teď jsi tady. Přišla jsi stejně jako ona, lady Auren. A jen se na sebe podívej...“ Prohlédne si mě lesklýma očima, nakonec upře pohled na má záda a pruhy, které z nich visí. „Ty jsi nové ptáče se zlomenými křídly. Stejně jako jím kdysi byla Saira Turleyová. Přišla jsi mezi nás jako paprsek světla, abys nám přinesla rozbřesk míru.“

Točí se mi hlava a srdce mi buší.

„Ale *proč* mě znáš?“

Oči jí tak jasně září nadějí, až její šedé duhovky svítí jako kované stříbro, ovšem po jejích následujících slovech si jako roztavený kov připadám já.

„Známe tě, lady Auren, protože jsme se modlili za tvůj návrat. Známe tě, protože jsi poslední potomek Turleyových.“

8. kapitola

AUREN

Nenetina slova mi vyrazí dech. Kdybych stála, asi by pode mnou právě poklesla kolena.
„Já nejsem... Nemůžu být...“

Slova mě opustí, zachycená bílým šumem, který ve mně víří jako vír uprostřed moře.

Turleyová?

Nedokážu už dál sedět. Ne po tak významném prohlášení. Ne když stále klečí na podlaze, jako bych byla oltář, jemuž přišla vzdát hold.

Odtáhnu se od ní a vstanu, ovšem odložená deka se mi omotá kolem nohou a klopýtnu. Nenet hned vyskočí, aby mě zachytila. Ustoupím a zvednu obě ruce, abych ji zastavila. Zarazí se a obezřetně mě pozoruje.